

Вікторія Самчук

СВІЧІ МОЄЇ НЕ ГАСІТЬ

Вибране



Видавництво
“Волинські обереги”



2017

Самчук В.

С 179 Свічі моєї не гасить : вибране / Вікторія Самчук. – Рівне : Волин. обереги, 2017. – 208 с.

ISBN 978-966-416-506-5

Шановний читачу, твоїй увазі пропонується третя збірка творів Вікторії Самчук, до якої увійшли вибрані поезії та проза з двох попередніх книг «Каркаде» і «Тобі емоції справжні», а також твори, написані у 2014-2017 роках, які друкуються вперше.

Задушевні, щирі вірші та проза захоплять тебе напруженою почуттів, відвертістю емоцій, глибокими роздумами над сенсом життя. Вони надихатимуть силою духу, оптимізмом, радістю світосприймання – світлими імпульсами мужнього серця молоді поетеси, громадської діячки, яка з вдячністю Богу, з вірою у себе навчилася з гідністю долати послані долею випробування.

Видання присвячене світлій пам'яті Вікторії Самчук – Людини з великої літери.

УДК 821.161.2

© Самчук В., *текст*, 2017

© Самчук Р., *художнє оформлення*, 2017

© Видавництво «Волинські обереги», 2017

ISBN 978-966-416-506-5

Розділ 1.

Протий життяя





ВІКТОРІЯ

*Вікторія – це значить перемога,
Інакше я не можу і гадать.
Кажу, що хочеш, але це від Бога:
Твоєю назавжди не можу стать.
Очіма я дивлюсь крізь тебе.
Роками я жила в пітьмі.
Іди собі, зізнань не треба.
Я залишу тебе на самоті.*



КАРКАДЕ

Стоїть у чашці каркаде,
Холоне на столі.
І я не я, і ніч іде,
Смакуючи дощі.

А я смакую кров троянд,
Розбавлену в безсонні,
Танцюю в мріях без пуант,
Загублена в безодні.

Рожевий каркаде, солодко-кислий смак,
Рожеві мрії ночі.
Реалії гіркі – удари серця в такт.
В любов задивлені печальні очі.



ТЕС ЧАЙ

Тобі, читачу, я насправді
Емоції віддам свої:
Святу любов, життєву правду,
Частинку філософії,
А нелегкі шляхи до завтра
Йому відомі – не мені.



СПОРИШІ

Проростають весняні дощі
Білими і буйними садами,
Та торішні, всохлі спориші –
Мов хрести над вбитими синами.

Скільки ж сотень треба приректи?
Тисячі? А може міліони?
Щоб із споришів оті хрести
Перекрили ворогам кордони.

А чи треба їх уберегти?
Як в душі немає Батьківщини,
Коли брат на брата хоче йти,
Підло устроївши ніж у спину.

Схаменіться, українці всі!
Від Карпатських гір і аж до Криму.
Прощення у Бога попросім,
Щоб порятувати Україну.

Ще терпіння в Нього попросім,
Духу, сильного патріотизму,
Мудрості побільше дай усім,
Забери всю злість із егоїзмом.

Ми подумаймо не тільки за себе,
Потім щоб не мучило сумління.
Як Росія Україну роздере,
Що залишимо прийдешнім поколінням?!

Схаменіться, люди! Потерпім
Від Карпатських гір і аж до Криму.
Неньку Україну не ділім!
Всі рятуймо, бо вона єдина!



ЗАГИБЛИМ НА МАЙДАНІ

Мить. Погляд крізь приціл і вічність.
За Україну – так! За «них» не варто
Своє життя перетворить в готичність.
Скажена куля – снайперові жарти.

Зимою всі мішенню стали –
Старий, малий, чи чоловік, чи жінка.
«Вони» супротиву від нас не ждали.
Народ – це не «керована машинка!»

Втікали, мов щурі із судна.
Хто з України, хтось із «Регіонів».
Народний осуд пережити трудно,
Коли у спину погляди мільйонів.

Настигне кара їх повсюди!
І в Україні, і в Росії, й далі.
Та матерів прокльони, сльози будуть
Тавром, палатимуть замість медалей.

Мить. Постріл. Біль останній. Вічність.
Загиблих на Майдані не вернути.
Оцінить лиш історія трагічність,
А героїзм вже оцінили люди.



МОЛИТВА

Всевишній Боже! Я тебе молю
За нашу обездолену державу,
За ту, що приклонилась «королю»,
За ту, що забува козацьку славу.

За тих Іуд – запродавців її,
Що не бояться ні людей, ні Бога.
Котрі за срібло й золото, холуї,
Вкраїну продали «панам» в облогу.

Всевишній Боже! Ти їм совість дай!
Бо як її нема, то й не позичиш.
Хоч на землі для них настав вже рай,
Невже ти українцям горя зичиш?

Всевишній Боже! Ти нам розум дай!
Бо ми його згубили по дорозі,
А ідучи, збирали лиш розмай,
Та розум й волю віднайти не в змозі.

Всевишній Боже! Ти нам молодь дай!
Таку, щоб вся гордилася держава,
Щоб міцно ставши, прокричала: «Знай!
Тебе піднімемо з колін для слави».

Всевишній Боже! Я тебе молю!
Почуй мою молитву щиру,
Бо неньку – Україну так люблю!
Даруй українцям щастя й миру!



МОВНА ДЕПРЕСІЯ

За горло схопила стервозна депресія
І душу стиснула осіннім волоссям.
Уже не рятують ні кава, ні спеції,
Й камінням лягло, що мені не вдалося.

Дурію! Триклята по радіо сесія.
Думки перекрили повітря у горлі.
Вони викликають лиш біль і агресію,
А ми у кайданах німі, проте горді.

Нам гордість заклеїли скотчем-законом,
Замовним, зручним тим законом про мови.
Де батьківська хата – «становится домом».
В державних мужів «на русском» промови.

ВКРАЇНО! За мову державну репресії,
За нашу історію, звичаї теж.
Чому ж у народу не буде депресії,
Як цьому свавіллю немає вже меж.



УКРАЇНСЬКА ПОЛІТИКА

Зрада є нормою життя.
Довіра – аномалія,
І вовк, одягнений в ягня, –
Більше не байка, а реалія.

Допоки будемо ганьбить
Козацький рід і наше небо?
Змагаємось в мистецтві обдурить:
Верхи – народ, а він самого себе.

Наобіцяють що завгодно вам:
Земля – селянам; олігархам влада.
І варто хоч на мить повірить нам –
І знову вибрали не ту Верховну Раду.



МАЯКНУТИ

Маякнути Богові на телефон,
Щоб дізнався – я жива!
І сказати: «Вибачте, пардон,
Не промовила іще усі слова».

Чи почує Бог (а може – Президент)?
Цей маяк – як «глас в пустині»...
Розумію: я – не дивіденд,
Нуль дохід від мене нині.

Ми потрібні лиш як «голоси»,
Ті, що бюлетені відмічають.
Іншого у Президента не проси –
Не почує він про що волаєм.

Згадують про нас у виборчий лиш час:
Пенсії, зарплати підіймають;
Перегони виборчі – мов квас:
Забродивши, брудом обливають.

Враз усі пухнастими стають,
Щиро вам у вічі зазирають,
Сльози клятвенні ріками «щиро» ллють,
Зорі з неба вам наобіцяють.

Чи почув маяк той Президент?
Та навряд чи... Більш реально – Бог.
Президент – це справжній дивіденд,
Для отих, котрі дають у борг...



Я ХОЧУ ЖИТИ БЕЗ ВІЙНИ

Мені здалося, в далині
Почула знову гул гармат,
І серце стиснулось в мені
Від невимовних болей, втрат.

Я не жила в роки війни,
Бо Бог помилував мене.
Та зазираю я у сни,
Питаю в Нього: «Омине?»

Афганістан, Чечня, Іран...
На мапі світу пломенить.
Та навіть Біблія й Коран
Не можуть війни зупинить.

Життя людське, мов сірничок,
Війна безжальна спопелить,
Нам на могилах без свічок
Вже панахид не відслужить.

Помилуй, Боже, рід людський!
Безжальні війни припини!
Даруй землянам мир святий.
Я хочу жити без війни!



НЕ ГЕНІЙ

Не геній я і не талант!
Немов бродячий музикант –
Броджу по світу, не співаю
(Не солов'їний голос маю!).

А маю лиш співочу душу,
Страждати і кохати мушу,
Ненавидіти й бажати теж...
Моя душа не знає меж!..

Не геній я і не талант;
А у житті – я аспірант,
Воно помилками навчає,
А я їх все не помічаю!

Броджу по світу, як в пільмі;
В життя спитаю: «Чом мені
Така тяжка оця наука?».
Пізнала сльози, біль і муки

(Без мук вірші – не діамант!!!).
Не геній я і не талант...
У щасті муза би мовчала,
І я напевно б не писала...



ХРАМ ДУШІ

Я душу заховаю в шрами.
На блискавку закрию серце.
З любові побудую храми,
У дзвонах хай вона озветься.

Я вітром полечу полями,
Лісами, горами і небом.
Я дико зацвіту лугами
І заблукаю буйним степом.

Шукатиму таких же самих,
Загублених у біосфері,
Скалічених своїми снами –
Любов знайти у нашій ері.

Збудовані з любові храми
Позначу я на мапі світу
І душі, що заховані у шрами,
Оселяться у храмах жити.



ВЕСНА

У небі перелітний птах –
Додому повернувся вранці.
Коти муркочуть по кущах.
Дівчина з парубком на лавці.

Жінки в коротких спідничках,
Немов пелюстки по бруківці.
І з бісенятами в очах
Чоловіки бредуть, як вівці.

Глянь! Березень у небесах.
Весна прокинулась, як в казці.
І дітворі, що по дворах,
Дарує сонце по веснянці.

Життя розквітло на землі.
Букетик пролісків у склянці.
Та не було б без мами і весни,
Й дівчини з парубком на лавці.



КОЛОСОК

Наскрізно поглядом у вись
Я полечу ключем лелечим.
Пташиним співом повернись
І сміхом радісним малечі.

Рум'яним сонцем на зорі,
Ввімкни весняний свій солярій,
Щоб всю любов своїй землі
Віддав зневірений аграрій.

В порепаній руці зерно
В ріллю з надією положить.
Невдячна праця – все одно
Він молиться: «Вроди, дай Боже!

Зерном наповни колосок,
Убережи від злив і вітру,
Щоб він тягнувся до зірок,
Своє життя віддавши світу».



СЕЛО

Здається, тут спокійно і затишно,
Й кує зозуля в далині.
Давно вже відцвіли і яблуні і вишні
І сонце – мов малятко уві сні.

Село росте, цвіте і пахне,
Лиш кури чимчикують зна-куди.
Сусідський песик біля хати гавкне
Спросоння застережливо: «Не йди!».

Біленькі хати квітами облипли
Всіх кольорів можливих навесні.
Та спека в травні, наче в липні,
Неврожай віщує восени.

Селянська праця кров'ю й потом вмита.
То нам здається в місті, що краса.
Ти спробуй-но в селі пожити!
Які тяжкі те сало й ковбаса...



ЧЕРВЕНЬ

Нам сонце дарує проміння багато
І цілий великий та радісний світ.
Весна запросила вже червень у хату,
Для нього віддавши останній свій цвіт.

Запахли дурманно жасмин, матіола,
Піони, іриси, мов принци в садках.
Усе наливається соком довкола,
А небо ночами згубилось в зірках.

Вже літо дмухнуло тобі у волосся,
Волошок і маків яскраві тони.
У полі пшеничнім – зелене колосся,
Котре хлібом ляже на стіл восени.



ЖАР

Захворіло наше місто – жар,
38 – і нижче не пада.
Лише вночі легкий, мов дар,
Вітерець розтанув, наче зрада.

І фонтанний струмінь, як ножем,
Розріза повітря на шматочки.
Знову краплі викликають щем,
Мов шрапнеллю в тіло без сорочки.

Став асфальт, неначе пластилін.
Плавиться підошва під ступнями.
Де ж для міста взяти аспірин?
Той, що називається дощами.



ЛІТНІЙ ДОЩ

Я люблю спокійний літній дощ.
Лагідно краплини пестять шкіру.
Утаємничено шепоче щось,
Спокушує в мені нестримну ліру.

Ми побалакаєм удвох вночі,
І хай не підглядають зорі.
Ти плач, мій дощ, ридай, лиш не мовчи –
Скажи мені, як виграти у долі.



ЛІТО

Вечірня прохолода каштанових алей,
Дурман півоній і жасмину.
Чарівна таїна незайманих очей
І тихий шелест часоплину.

Нічний метелик чи нічниця-квітка
У мерехтінні міріад зірок.
Я розчинюся в пелюстках тендітних
У шелесті каштанових свічок.

Розтанути в такий чудовий вечір
У мріях і теплі так хочеться мені.
Ти озирнися навкруги, – до річі,
Прокинулося літо на землі.



БАБИНЕ ЛІТО

Кленове листя – вістрячки
В політ останній вирушають.
Непосидючі павучки
У білих маревах витають.

Акорд останнього тепла
У небеса мінором зринув.
Надія марна відпливла
Печальним клином журавлиним...



ОСІННІЙ ПЕРЕДЗВІН

Тихенько, не питаючи ні в кого,
Розхристана, холодна і п'янка,
Дощами знову вимела з порогу
Хвилини літа осінь говірка.

Ключем лелечим і пташиним плачем
Всміхнулась літу хитро навздогін.
Замки повісила на літні дачі,
Розпочала осінній передзвін.

Дзвенять листочки зимно кольорами,
Мелодію загравши чарівну.
Осінній вальс, розбуджений вітрами,
Кружляє павутиночку тонку.



РЕВЕРАНС

Я перед долею у реверансі
Та вії віялом донизу.
Давно витрачено аванси,
Душа повисла на карнизі.

Немає в мене більше шансу,
Бо не дають до раю візи.
І моя доля, наче в трансі,
Показує й показує капризи.

Я по життю, як в диліжансі,
Мов у поганій, дивній книзі.
Не хочу бути в реверансі,
Хоч не дають до раю візи.



ТОРКНУТИСЬ

Торкнутись світла? Це можливо?
Так. До сонця руки простягни.
Не бачачи, побачить теплу зливу,
Відчути запах листя восени.

Торкнутись неба? Це можливо?
Ти на останній поверх піднімись,
Розкрий обійми вітру сміло,
Птахам і хмарам, небу усміхнись.

Торкнутися веселки? Це можливо?
Сховалась в краплі і озон після дощу,
Лиш кольори побачити – для мене диво,
Хоча і в кольорових снах лечу.



СЛІПОТА

Я усмішку вдягаю на вуста
І гарний настрій на обличчя.
Чому сьогодні зовсім я не та,
Котра була в тому сторіччі?

Коли всі звірі, люди і міста
Пливуть в космічну безкінечність.
Знімаю мрію, віру я з хреста,
Як безнадійну недоречність.

Коли в черговий раз на край моста
Іду до долі в протиріччя,
Тому, що ця безжальна сліпота
І я у сонця на узбіччі.

Вдягаю посмішку я на вуста,
А що вже залишається робити,
Коли моя сліпоча самота
Не дозволя у фарбах жити.



ДОЛЯ-ГРАНАТА

Крок вліво, крок вправо – карається смертю.
Крок вгору, крок вниз – так само. Відверто:
Дорога моя – мов ходьба по канату,
Без чеки у руках, моя доля – граната.

Не треба мені стрімких гір, бистрих річок,
Побачить мені різнобарв'я всіх стрічок,
Живу щохвилини, немов у останнє,
Побачить веселку – єдине бажання.

Чи кольору неба очі у сина?
Щоб усмішка мила мене знов зігріла.
І барви життя повноцінно відчути.
Невже, милий Боже, цьому більш не бути?

За що, святий Боже, мене ти караєш?
І жили в душі, немов кат, витягаєш.
Промінчики сонця в очах відживають,
А з ними і мрії в той світ вирушають.



МРІЯ

Приклею мрію на магнітик
І почеплю на холодильник.
Вона проста, давно не бренд,
Одвіку вже, як секонд-хенд.

Вона звичайна, а здається,
Не здійснюється – серце рветься.
Шукала я по всій планеті,
За гроші і у інтернеті.

У храмах, в відьом, екстрасенсів –
Ніде не віднайшла я сенсу.
Просила в Бога – не здійснив,
Лише щоночі море снів.

Щоночі падаю в нірвану
І гоїться на серці рана.
У снах здорова і щаслива
І бачу світ, неначе диво.

Можливо Бог десь не дочув,
Я просто мрію напишу,
Приклею лист знов на магнітик
І почеплю на холодильник.



ЛЮДИНА З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ

Хоч я – людина з особливими потребами,
Та я не плачу і не б'ю себе у груди.
Щоденно в боротьбі з проблемами,
Такими ж самими, як всі звичайні люди.

Хоч я – людина з особливими потребами,
Не заздрю я щасливим, що здорові.
Не хочу я стоять перед дилемами –
Матеріальне, а чи моя совість.

Хоч я – людина з особливими потребами,
Радію я життю і перемогам інших.
Таких же самих, з особливими потребами,
Бо кращі ми і аж ніяк не гірші!

Хоч я – людина з особливими потребами,
Шкода мені, що свої ж ніжку підставляють.
Та я щораз у небо із поламаними крилами,
Вони лиш повзають, а не літають.

Хоч я – людина з особливими потребами,
Це значить теж: душа у мене особлива.
До всіх із чистим серцем, щирими прощаннями,
Це означає – я не «інвалід», А Я ЛЮДИНА.

Всі ми, що з особливими потребами,
Повинні разом об'єднатись!
Щоденно щоб боротися з проблемами,
Наперекір усім не плакати, а сміятись!



Я – ЖІНКА!

Я – жінка! У мене є для щастя все.
Промінчик сонця у моїм волоссі
І теплоту землі моя душа несе,
Бо руки – мов оте святе колосся.

Я – жінка, я – богиня Афродіта,
Що вийшла з піни і глибин морських.
Я та краса, що для цілого світу
Рятує нас від бід усіх людських.

Я – жінка! Мавка лісова,
Що до безтями покохала чоловіка.
Бо у любов повірити змогла,
Чим прирекла себе на муки до скінчення віку.

Я – жінка! Материнський погляд,
Що зігрівала в тяжкі часи.
Я та, що завжди стане поряд,
Коли біда, хоч не просив.

Я – та, що зцілить усі рани
У зболеному тілі і душі.
Я дім, в котрий повернешся, коханий,
Як блудний син тихенько уночі.

Я – жінка! Всього в мене так багато,
Чим поділитися могла б:
Є будні в мене, але є і свято,
Безмежжя ніжності й тепла.



СЕКС-МАШИНА

Стоїть цікава жінка
На трасі об'їзній.
Комусь вона машинка,
Хтось маму бачить в ній.

Машинка для кохання
Із безліччю програм.
Лиш гроші і бажання –
Меню натисни сам.

У неї дома донька
Голодна і мала.
Простягує долоньки
І хоче теж тепла.

Вона, мала, не знає,
Як мама хоче їй
Світ прихилить – страждає
На трасі об'їзній.

Не думайте, мужчини,
Що ці жінки черстві.
Вони не секс-машини,
У них душа! Живі!

Їм треба тільки стерти
Нахабне секс-меню.
Вони є лише жертви –
У часу на краю.



ВЕЧІРНЄ МІСТО

Вечірнє місто – лиш вогні
Блищать повсюди.
У кожному вікні
Своє життя і люди.
Свій біль, своя тривога,
Свій жаль, печаль і допомога,
Котру нізвідки не чекають.
Бо люди впевнено це знають –
Свої проблеми лиш для себе.
Ніхто ніколи не питає:
«А може поміч комусь треба?».



СЕРЦЕ КИЄВА

Павутичкою лягли дороги.
Перетнули їх старі мости.
Не твоя, тому не маю змоги
Твоє серце, Києве, знайти.

Може заховав його в Софії?
Чи у Лаврі дзвонами бринить?
Чи в трамвайчиках – дитяча мрія?
Чи в метро – вагонами шумить?

А можливо серце – то Хрещатик,
А душа – Андріївський узвіз.
Той, що не зумівши промовчати,
Свій мені даруночок підніс.

Я судинами блукаю міста,
Кров твоя тромбується не раз.
Києве, так мало і багато місця,
Щоб прибуду усіх зустріти нас.

Твоє серце просто меж не має,
Б'ється в хмарочосах і церквах.
Квітами з каштанів облітає
Та іскриться у киян в очах.

Києве – ти рідних й друзів лица.
Не твоя, але зі мною назавжди.
Ти моєї долі і життя – столиця!
Хочу твоє серце у собі знайти.



ХАПРАНДА

Це так далеко – Хапаранда.
Три літаки крилом на зліт.
Колючий кактус на веранді
Чекатиме твоє «Привіт!».

На півночі ця Хапаранда,
В країні Швеції вона.
Замерзлі пелюстки троянди
Сльозами падають з вікна.

Твій сум розвіють білі ночі,
Повітря чисте та легке,
А тихі води мов пророчать,
Що не забудеш вік мене.

Містечко миле Хапаранда,
Привітний люд, охайний дім.
Ніде сховати буде правду –
Красу побачив пілігрим.

Навколо ліс, з шишок гірлянди,
І звірі, не сполохані людьми.
Містечко тихе Хапаранда
Тебе огорне, мов крильми.



ГІТАРИСТ

Душа його, натягнута струною,
Надривно у мелодіях звучить.
Він чистий лист поклав перед собою,
Ще мить, поезія у нотах забринить.

Гітарні струни дивним перебором
Чомусь у серці болем защемлять.
Усе – думки, роки, кохання хором
На нотний стан акордами летять.

Візьме до рук гітару, наче жінку –
Єдину, вірну, розуміючу його.
Бувало у житті і солодко, і гірко,
Та не втрачав натхнення він свого.

І душу, що натягнута струною,
У музиці своїй оголено для нас.
Піднявся зал. Овації рікою.
Куліси. Ніч. І муза в пізній час.



ХОЛОДНІ ГОЛОЧКИ ДОЩУ

Холодні голочки осіннього дощу
Пронизують мене наскрізь.
Я сум і тугу не впускаю,
Знедолена любов моя, озвись!

Холодні голочки осіннього дощу
Впиваються аж до самого серця
І мокре листя на льоту
Цілується з людьми відверто.

Холодні голочки осіннього дощу
Сльозою з вій знімілого обличчя
Гаптують візерунок до плачу...
Любов знедолена мене не кличе.



ХРИЗАНТЕМИ

Перший сніг на вії мені ліг
Ніжно-білою порошею,
І останні квіти восени
До тепла весни заносу я.

З келихом вина в своїй руці
Ватрою квіток зчарована.
Ще пройде зима і навесні
Інша буде холодом оспівана.



ТЕПЕРІШНЯ ЗИМА

У голові моїй торнадо,
А надворі зимою осінь.
Чому той сніг в думках нападав
На закуйовджене волосся?

Закрию очі, бачу зиму,
Як у дитинстві білосніжну.
Свою зачервонілу маму,
Котра у сніг упала смішно.

А надворі зима сердита,
Холодна, сіра і невтішна.
Негарна, снігом не покрита.
Ти повернись, зима колишня.



ЦЕ НЕМОЖЛИВО

Мені сняться уночі твої очі
І їх бачити в житті завжди хочу.
Але це так неможливо, рідна мамо,
Як зловити світ зорі вранці-рано.

Я хотіла б цілувати твої руки,
Що так втомлені життям і від муки.
Але це так неможливо, рідна мамо,
Як зловити світ зорі вранці-рано.

Я хотіла би вставати серед ночі
І дивитися, як сплять твої очі.
Але це так неможливо, рідна мамо,
Як зловити світ зорі вранці-рано.

Я хотіла б цілувати твої ноги,
Що пройшли через страждання і дороги.
Але це так неможливо, рідна мамо,
Як зловити світ зорі вранці-рано.

Я тобою була б благословенна,
Білий вельон надягла б ти на мене.
Але це так неможливо, рідна мамо,
Як зловити світ зорі вранці-рано.

Я хотіла б, щоб побачила ти внуків,
Щоб ішли вони в ласкаві твої руки.
Але це так неможливо, рідна мамо,
Як зловити світ зорі вранці-рано.

Але знаю я, що ти в душі навіки,
І твоє обличчя в пам'яті, як ліки.
І тебе вже неможливо позабути, мамо,
Як зловити світ зорі вранці-рано.



НАЙВАЖЛИВІШЕ СЛОВО

Найніжніше слово в світі – «мама».
Найрідніше слово в світі – «мама».
Наймиліше слово в світі – «мама».
Найгарніше слово в світі – «мама».
Справедливе слово – «мама».
Так жадане слово – «мама».
Вибачаюче усе на світі слово – «мама».
І безсонне слово – «мама».
Найцінніше в світі слово – «мама».
І всесильне слово – «мама».
Всестерпляче в світі слово – «мама».
Наймудріше слово – «мама».
Чарівливе слово – «мама».
Все лікує слово «мама»
І навчає слово «мама».
Найбагатше слово – «мама».
Міжнародне слово – «мама».
У житті найважливіше
І найперше слово – «мама»!



ГОБЕЛЕНИ

Гобелени виткані, що на стіні,
Прикрашають мамину кімнату.
Тут так хороше і затишно мені,
Навіть в будні в ній панує свято.

Барвами лягли на полотно
Біль, страждання і безсонні ночі,
Світлим золотавим сном
Заповітні мрії мамині дівочі.

З того болю й туги, що були,
Сліз, які не виплакані досі,
Руки мамині створить змогли
Казку про моє дитинство босе.



МАМІ

Дверима – очима чужими,
Замками – руками своїми,
Ногами – шляхами нічиїми
Шукаю – розмаю ночами і днями німими.

Ключами лелечими в небі
Лечу я щоночі до тебе,
Надіями марними знову
Я марю, що прийдеш додому.

Що зможу тебе пригорнути,
Що зможу в обіймах заснути,
Що будем ридати до рання
За втраченим щастям, коханням.



МАМИНЕ СОНЦЕ

Такий спокійний і слухняний,
Коли ти спиш, моє маля.
Ти радість, сонце, щастя мамі,
Моє вертляве мавпеня,

Твої великі оченята
І вії довгі і густі –
Позаздрить не одна з дівчаток,
Такі намірявши собі.

Малий моторчик в тебе в дупці
Працює вранці, вдень, вночі,
І неспокійні малі руці
Допомагають, граючись.

Твої позбивані колінця
І лоб у гулях і синцях,
Пустун і розбишака, синцю,
Спокійно спиш в моїх руках.



ТЕРЕН

*Цвіте терен, цвіте терен, а цвіт опадає.
Хто в любові не знається, той горя не знає.
(Українська народна пісня).*

А ми зналися в любові –
Материнській, чистій.
Дві билинки зросли в полі,
На краєчку міста.

А ми горя та й не знали –
Верба і дубочок.
Поки сиротами стали –
Сестра та браточок.

Верба гіллям затулила
Дубочок від вітру.
Сестра брата так любила,
Як квітку тендітну.

Верба стала похилятись,
А сестра хворіти.
Той дубочок підростати,
Брат сестру жаліти.

Цвіте терен, цвіте терен,
А цвіт опадає,
Коли рідні поруч тебе –
Все в житті здолаєм!



БАТЬКОВЕ ДИТИНСТВО

Здивовані очі старенької хати,
Солом'яна стріха і стіни кирпичаті.
У квітах зрослося дитинство убоге,
Щасливе, веселе, таке босоноге.

І вишні в сусідки солодші, ніж вдома,
Аж поки настане у роті оскома.
Сховався у льосі, як батько у гніві,
Наївся сметани і знову щасливий.

Матуся, ще юна, тобі на світанку,
Промовить тихенько: «Вставай до сніданку,
Тобі вже до школи збиратися варто,
Щоб встигнуть завчасно до класу за парту».

У батька – що діло, що слово, – як кремінь,
Як збрешеш, відразу він брався за ремінь.
Лупцює і все промовляє: «Заради,
Навчись у житті говорити лиш правду».

Не раз у житті ти згадав цю науку,
Не раз через неї отримував муки.
Та ти за Вкраїну, за правду готовий
Іти до останку, не знаючи втоми.

Давно пролетіли дитинство і юність,
Та батька слова аж ніяк не забулись.
Тепер ти навчаєш дітей та онуків,
Що правду казати – від діда наука.

P.S.

Міняються пори у вихорі долі,
А хата старенька вмирає поволі.
Здивовані очі вже більш не чекають,
Ні правди, ні кривди, ні горя, ні раю.



БАБУСЯ

Іде дорогою старою,
Зігнувшись низько до землі.
В каміння стукає клюкою.
За нею правнуки малі.

Згадай – колись була стрункою,
Волосся чорне в дві коси.
Роки сплили, немов рікою,
І на очах нема роси.

Увесь свій вік пропрацювала.
Спочинку не дало життя,
А чи щаслива ти – не знала.
Причин нема для каяття.

Іде дорогою старою.
Душею завжди молода.
Життя дала мені з тобою.
Хоч час тече, як та вода.



ДІДУСЬ

Старий кремезний чоловік
Стоїть давно вже на узбіччі.
Нелегко він прожив свій вік,
Та усміх в нього на обличчі.

Стоїть, чекає кожен день
Дітей, онуків в рідну хату.
Без них, неначе без пісень,
Сумує в будні і у свято.

Пройшли літа, як гул гармат.
Він на війні залишив ногу.
Помер давно молодший брат.
За ним – середній в путь-дорогу.

Ти в нашій пам'яті навек,
Дідусь Анань наш сивочолий.
Старий кремезний чоловік
Пішов з життя в осіннє поле.



Я РОДОМ З РІВНОГО

Я родом з Рівного – і де б я не була,
Покровські й Воскресенські дзвони,
Велично-золотисті купола,
Немов маяк, зовуть мене додому.

У місті рідному, як квітка розцвіла,
Серед озер блакитнооких.
До лебедів на Лебединку йшла,
Щоб сум розвіяти свій одинокий.

У зелені згублюся паркових алей,
Красі трояндових бульварів.
Зустріну тисячі облич людей,
Птахів, що воду п'ють з фонтанів.

Тобі, засновнице Маріє, все вдалось.
Ти ніби замісила тісто.
І пишним короваєм розрослося
Чарівне наше Рівне місто.



ДНІ-ЗЕРНИНКИ

Дні-зернинки до півночі
Лузають лукаві очі.
Що були в душі – направо,
А що будуть – зліва правлю.

Що були – давно порожні,
Мов забутий подорожній.
Ті, що будуть – щастям повні,
Наче всі слова любовні.

Наче всі слова душевні,
Коли поруч друзі кривні.
Дні-зернинки я наповню –
Сонцем, радістю, любов'ю.



ЗДОЛАЮ ВСЕ

За кимось сльози ллю,
А за собою ні краплини.
По комусь в дзвони б'ю,
По собі – ні хвилини.

Бо марні сльози,
Лиш стисну міцно зуби.
Скажу вже: «Досить!».
Покусані до крові губи.

Я все здолаю! Все я зможу!
По силі дано мені ношу.



ВІТРИЛА

Напну вітрила.
Погляну в даль.
Я так хотіла,
Але нажаль.

Вітрила рвані.
І я не ас.
Вітри бажані
Минають нас.

І човен кволий
Стоїть отут.
Мов кінь по колу.
Не зніме пут.

Напну вітрила
На зло усім.
І в небо сміло
Ловити грім!



Розділ II.

*Моя
філософія*



ЯКОСЬ УВЕЧЕРІ

Якось увечері я вийду із під'їзду,
З останньої сходинки прямо на пісок.
На берег, що з'являється щоночі пізно,
Де небо тихо стало морем із зірок.

Хтось із морських глибин очей з мене не зводить,
Спостерігає мовчки дивний мій танок.
У зоряному морі каламучу воду,
У міріаді хвиль загублених думок.

Той, що за мною з неба десь спостерігає,
Лиш він встановить для мого безглуздя строк.
Лиш він всі відповіді на питання знає,
І він призначить час на мій останній крок.

Увечері я вийду із під'їзду...



ДУМКИ

Думки заважають спати.
Сон щезнув, як ранній іній.
Думки не спроможні мовчати,
Кружляють, мов листя осіннє.

Думки у рядки – словами,
Проказані серцю звища.
Я радо ділюся з вами,
Як є, одкровеннями вірша.



МУЗИ

Ти, музо, де, супутнику пернатий?!
Де ви, слова? Чому ж ви не зі мною?
Мої слова не бідні, не багаті.
Візьміть мої думки з собою.

Ви їх ведіть, де горе й радість разом
У світлі щастя і сльозах біди.
Натхнення й сум візьмуть вони одразу.
Без них нема у віршах повноти.

Де ти, Пегасе мій крилатий?
Де ти, нестримна мріє самоти?
Без вас не можу вірші я писати,
Рятуйте душу і думки мої.

Я хочу, щоб вони вражали душу,
Немов чарівно-грішний діамант.
Для цього покохати й розлюбити мушу.
В страждаючій душі зроста талант.



ШЕПОЧЕ МУЗА

Найкраще пишеться вночі,
Ти тільки, музо, шепочи.
Слова чарівні й дивні,
Допоки сплять ще півні.

Допоки чари у повітрі
І зорі усміхаються привітні.
Найкраще пишеться вночі,
Ти тільки, музо, шепочи.



РАНОК ПОЕТА

О п'ятій прискакав Пегас.
І цокотіти став копитом в голові.
Я зрозуміла – спокою не дасть,
Хоч як не намагалась відігнать його у сні.

І фраза скаче, мов оте щеня,
Котре щоранку проситься надвір.
Підстрибує, гарчить і м'ячиком ганя,
Допоки віршем ляже на папір.

І муза римами дзвенить,
Неначе той будильник на столі,
І чайник кимсь поставлений кипить.
Сніданок хтось готує не мені.

О п'ятій прискакав Пегас...



ЦНОТЛИВИЙ ЛИСТ

Цнотливий лист – немов магніт.
До нього тягнеться рука.
Від натиску вмира графіт.
Думок летить стрімка ріка.

Від натиску скрипить графіт,
Бо не витримує думок тяжіння.
Слова покладені на лист – в політ
Відправлю я прийдешнім поколінням.



ПИСАТИ!

Писати! Писати! Писати!
Набатом дзвін голосить.
Думки, слова, цитати
В повітрі вітер носить.

Страждати! Страждати! Страждати!
Душа зболіла змучить.
Рядочки-акробати
На лист зронити мусить.

Кохати! Кохати! Кохати!
Душа щаслива буде.
Нікого не втрачати.
А ви не заздріть, люди!



ВІРШІ МОЇ

Вірші мої, немов би протяги,
Що залетіли у моє вікно.
У голові неначе потяги,
Все стукотять: «Тобі, тобі дано».

Вірші мої – калини кетяги,
Розвішені на гілці долі.
Вони для мене психотренінги,
Що зцілюють пекучі болі.

Вірші мої, мов крила Фенікса,
Згорають й воскресають водночас.
Вони для мене медом вереса
Солодять душу у буремний час.



КОЖНУ ДІЮ МАЮ ВИВАЖИТИ

Кожне слово маю вистраждати.
Кожну думку маю виплекати.
Кожну мрію маю вивищити,
Кожну дію – виважити.

Кожний порух серця – стишити,
Кожну сльозу – віями притримати,
Кожну посмішку – висвітлити
І самотність в душу не впустити.



МЕЛОДІЯ

Мелодія не у простих словах.
Її ти відчуваєш серцем.
Вона – у мріях і у небесах,
В житті природи, у веселці.

Вона у співі крапель навесні,
Котрі стікають шумно з стріхи.
Коли дзвенять дощі рясні
І сонечко для нас – лиш втіха.

Вона у тихім шелесті трави.
Її почуєш в жовтім листі.
У громі спробуй-но її злови
Та віднайди у гулі міста.

У снах коханої людини,
У тембрі голосу її і русі,
У сміху рідної дитини,
У гомоні найближчих друзів.

Вона в прискореному диханні,
Як в голові мільйон дзвіночків.
Пройшла зима, неначе віхола
Весна плете з кохань віночки.

Мелодія в бажаннях ночі.
В очах коханого – Єдина,
У вальсі, в стогоні жіночим
В народженні дочки чи сина.

Мелодію не змалювать словами.
Потрібно відчувать її душею,
Вона пливе з думками-кораблями
Разом із мрією твоєю.



ЛІКАРІ ДУШІ

Під музику Бетховена, Вівальді
Я мовби виринаю із життя.
Душа, закована в бруднім асфальті,
Черпає більше сил для почуття.

Скидає пута дивний звук мелодій.
Моя душа – з душею скрипаля,
Пливе вона в ріках рапсодій,
В садах чудних бажань, в мінорі ля.

Вівальді, Моцарт, Бах, Шопен, Бетховен –
Це лікарі душі і психіатри...
Як можна крізь віки, забувши втому,
В серцях людських запалювати ватри?

Звичайні ноти в каруселі звуків,
У вихорі фантазій, мрій, кохань
Творили чудеса – в кайданах буднів,
В кайданах злиднів, болю і страждань.

Творіння їх назавжди будуть вічні,
Бентежитимуть нас і зупиняти мить.
Хоч і освоїм далі закосмічні,
Вони любов в серцях будуть творить.



ЖІНКА

Жінка – мама, кохана, дружина.
Вона основа нашого буття.
Всесильна, ніжна і єдина,
Немов вогонь Гефеста для життя.

Жінка – спокій, злагода, родина,
Сімейні цінності і почуття.
Вона здивована дитина,
Що вірить в казку й гарне майбуття.

Жінка – жалість, ненависть, кохання.
Все одночасно в ній сплелось.
Цнотливий усміх, пристрасне бажання,
Чарівні очі, водоспад волосся.

Жінка – богиня, відьма, королева,
Що підкорила світ й чоловіків.
Вона свята і грішна Єва,
Що почала історію віків.

Марія, що оплакувала сина,
Людьми розіп'ятого на хресті.
Жінка – Марія Магдалина,
Згрішила та померла в каятті.

Прекрасна половина людства.
Заради неї рухають прогрес.
Без неї не було б мистецтва.
Та просто зник би світ без неї весь!



ХЛІБ І ВИНО

Я чую стогін проминулих літ,
Які зникають в круговерті часу...
Вологе борошно та глевкий хліб
З зерна, яке просякло слізьми зразу.

Я п'ю терпке вино із гірких бід,
Яке настояне на моїх втратах,
І більше не дивлюся у той бік,
Де мої мрії – у огидних шатах.

І плоть, і кров причастям подана
В руках своїх її тримаю, Боже.
Хоч трішечки підсолони вина,
А хліб сама спечу, як допоможеш.



ТРІЩИНИ В ДУШІ

Я тріщини в душі заретушую усмішкою,
Я розломи в душі заліплю сміхом.
Іду по скелі вузькою доріжкою,
Заметеною чорним снігом.

Сльозу – лише собі і панні Ночі,
Біду – собі і більш нікому.
Собі я щастя не пророчу, –
Лише нестерпно тяжку втому.

Якщо мій шлях із перепонами –
То є початок і кінець.
Людина не керує долями –
Один лиш Бог-отець.



ЩАСТЯ

Потонуло сонце у заграві,
Смерть свою позначивши червоним.
Ворожу сьогодні я на каві,
День цей видався таким бездонним.

Дощ тихенько нив і нив на вушко,
Намагався у душі прокиснуть.
А прокисла лиш моя подушка
Та веселка в небі коромислом.

Кольори безбарвні в неї стали,
А думки мої аж сиво-хмарні.
Десь те щастя порване стікало,
Слізьми падало біля лікарні.

Оживає сонце на світанку,
Знов мені надію й віру давши.
Заварю я кави філіжанку,
Щастя через біль лише пізнавши.



ПРОТЯГИ

Вночі рахую потяги,
В душі лікую протяги,
Бо двері й вікна вже відкриті,
Та тут ніхто не хоче жити!
Гуляє вітер. Порожнеча.
Любов ще не цвіла, до речі.
Чи є на світі вірний друг?
Обличчя змішані навкруг.
Якщо те щастя має бути – буде,
Не судять за нещастя люди.



РОЗІРВАНА ДУША

Розірвану душу неба
Заклеюю білим скотчем.
Римується тільки «треба»,
А я так більше не хочу.

Розтріпану душу вітру
Пригладжую, мов волосся.
Ковтаю жменями нітро,
Щоб плакати не довелося.

Розтрачену душу сонця
Ховаю в холодні дзеркала,
В котрих не розгледіти денця,
В котрих я себе не впізнала.

Розтоплену душу криги
Шукаю весною в струмочках.
Читати не хочеться книги,
Це вбивці часу в одиночках.

Розкидане щастя людям
Збирають бродячі собаки.
А ми все надіємось – буде.
Знаходимо лише ознаки.



НІЧ

Зотлів, немов цигарка, день,
В долоні мокрих вулиць впав.
Не чути в місті більш пісень
І ніч повзе, як той удав.

Та ніч-хитрунка стереже
У вікнах сні і таємниці.
Події денні покладе
В архів на зоряні полиці.



*Біль – це голос тіла, який можна
приглушити ліками, а чим можна
приглушити голос душі?*

Вікторія Самчук

БОЛІ

Кричать рани голосом тіла,
Пахнуть сльози краплинами моря.
Сонце просто не знає горя,
А я з болями жити не вміла.

Я ті болі ворожкам на ловлю,
А вони розлетілись на звуки.
І ті звуки просились до друку,
Бо ніяк у собі не промовлю.

Краще біль я довірю паперу.
Він стерпить, а хіба йому вперше!
Він ж не має очей. Він ж не бреше.
А я далі піду в нову еру.



БЛАКИТЬ

Я запитаю небо голубе,
Чому воно роздарює себе,
Чому влива блакить у очі,
В котрих гроза біду пророчить?

Спитаю я загублений струмок:
Чому віддавав свій ніжний голосок
Вустам, в яких зрадливе слово
Любов вбива не випадково?

Любов мою веде на ешафот
Шляхом, що вистелений із банкнот.
З останніх сил душа шепоче:
Зцілись! Я так в блакить повірить хочу.



ЩОДЕННИК ЮНОСТІ МОЄЇ

Я перелистую роки,
Щоденник юності моєї...
Вже дні-метелики пройшли,
І я сумую знов за нею.

Які наївні почуття!..
Дивлюсь в рядки і – тверезію.
Жорстоке наше майбуття...
Лише тепер це розумію.



ПРОБАЧИТЬ МОЖУ ВСЕ, ОКРІМ...

Пробачить можу все, окрім брехні.
Пробачить можу навіть зраду.
Тілесну – так, духовну тільки – ні.
В брехні не бачу я відроди.

Пробачить зможу все, окрім душі,
Німої до чужого болю.
Пробачить зможу все, окрім життів,
Що лиш живуть собі уволю.

Пробачить зможу все, окрім думок,
Що крають мозок на частини,
У сні вриваються, немов плювок,
Та роблять ночі, наче днини.

Пробачить можу все, окрім порад,
Коли із ними лізуть в душу,
Пробачу, крім тоталітарних влад,
Й народу, що живе байдуже.



ПОТОМЛЕНЕ ЛИСТЯ

Потомлене листя летіло додолу,
Спокійно вмираючи серед небес.
Вже танцю із вітром не буде ніколи,
Його не помітив сучасний прогрес.

Міняються пори одна за одною,
У вихорі часу течуть, як пісок.
Потомлене листя вмирало зимою,
Щоб душу віддати весні для квіток.



ОПТИМІСТ І ПЕСИМІСТ

Намалювати щастя неможливо,
Побудувати – у твоїх руках.
Бог дарував усім життя щасливе,
Бо щастя у тобі, в твоїх очах.

Якщо ти оптиміст і віриш в краще, –
Щасливий будеш серед зоряних систем.
А песиміст живе своїм нещастям
В міцних наручниках удаваних проблем.



БЛАЖЕННА САМОТА

Я вдячна вам за доброту,
За співчуття і розуміння,
Але йдучи у самоту,
Не хочу каятись сумлінням.

Бо самота – то стан душі,
Коли навкруг людей мільйони...
Бо самота – в душі дощі,
Втручання в неї – фейлетони.

Йдучи в блаженну самоту
Від скверни, похоті довкола,
Рятую мрію я свою,
Що світ очиститься. Чи вже ніколи?!

Мандрують люди до Христа.
Блукають кинуті в пустелі.
Зникають долі і міста
Без покаяння. Бог із нею!



НЕПОТРІБНИЙ СПОКІЙ

Цей непотрібний спокій
Не у моєму стилі.
Дарунки самотності
Також не мають цілі.

Я хочу жити до крику,
Кохати, мов востаннє,
Ненавидіть до рику,
Запалювать бажання,

Злетіти в піднебесся
І падати в провалля,
Чекати, що озветься
Призначене кохання.

Не хочу жити на краю,
Немов роблю останній крок,
Неначе я життя ловлю,
Поклавши палець на курок.

Я знаю, що ваш докір
Завжди осуджує мене.
Цей непотрібний спокій
Життя моє хай омине.



ДУША

(Буддистська лічилочка)

Міряла душа сорочку:
Може в сина, може в дочку,
Може в квітку, може в зірку,
Може просто впаду в дірку.
Впаду в дірку й буду спати,
Нікого не хвилювати,
Буду сама собі вільна,
Ні до кого не прихильна!..



РІЗНИЦЯ

Чи є сенс у житті? Ніхто не знає,
Навіщо запалати і згоріти.
Та все, що після себе залишаєм,
В майбутніх поколіннях буде жити.

Чи є сенс у коханні – теж не знають,
Мабуть лиш ним різнимся від звірів.
І співчуттям від них нас відрізняють,
І тільки люди у житті стають щасливі.

А чи є сенс у війнах – ні, немає,
У вбивствах задля влади і насилля.
Коли заради втіхи помирають,
Від звірів ми різнимся свавіллям.

Ми відрізняємось від звірів словом,
Умінням вірить, мріяти, творити.
Тому, що сенс шукаєм за основу,
Й не хочемо лиш на інстинктах жити.



І ЗНОВУ ДОЩ

І знову дощ, та я не плачу.
Навіщо плакати з дощем?
Хіба-що нічого не значу
І не сховаєш болі під плащем.

І знову день. Та я сміюся.
Хоча причин нема цьому.
Я лише сонцем розіллюся,
Залишивши веселку осяйну.



РИНОК

Біль завірюхою у серці
Гуляє, наче вітер взимку,
І порожнеча дзвінко рветься
В душі, торгуючи на ринку.

Кому своїх не шкода мідяків?
Беріть, підходьте! Все я продаю!
І честь, і вірність, і красу рядків,
Й слова «я вірю», «я люблю».

Підходьте! Ось – і почуття за гріш,
Краса рядків – всього лиш два.
Ну а любов, і це мій гріх,
Віддам, хто візьме, задарма.

Навіщо справжні почуття,
Які нікому не потрібні?
Порожнє нащо майбуття,
В котрому сенсу більш не видно?



ЕФЕКТ ПЛАЦЕБО

Серіали мізки запінили.
Очі не підводимо до неба.
Ми забули, що колись любили,
Створюєм самі ж ефект плацебо.

Копошимося в банкнотнім гною.
Чесність пропили давно в рекламі.
Снігу в нас не випросиш зимою
Й забуваємось дзвонити мамі.

Ображаємось на всіх, на владу,
І на долю, і на фатум – Бога,
Розповзлися спрутом заздрість, зрада –
Наша не туди іде дорога!

Намагаємось не жити – виживати,
Чи самі, чи когось з цього світу.
Вже навчилися не помічати
Так, як помічають душу діти.

Гроші, дім, машина, дача треба,
За гонитвою втрачаєм сенс.
Нами створений ефект плацебо
Не врятує, як поставлять хрест.



ВІРНІСТЬ І ГІДНІСТЬ

Я хочу зберігати тобі вірність,
Але для чого? Поясни!
Я зберігаю свою гідність,
Що не дарована тобі.

Що не дарована нікому
Жіноча гідність – добрий тон.
Сьогодні гідність – сильна втома,
Заасфальтована в бетон.

Жінок достойних мало зустрічаю,
Чоловіків я вірних не знайду.
І віру в праведне кохання я втрачаю...
Невже нема? Ба! Цілий світ пройду!



СЛІД ПО СОБІ

Я слід по собі в слові залишу.
Я не будую храми, не руйную їх.
На білому папері чорним напишу
Думки, бажання, мрії днів своїх.

Я слід по собі в синові лишу.
Нехай вдається все, що не вдалось мені.
Несказане промовить, як я замовчу.
Душа у вічність, тіло у вогні.

Я слід по собі в милому згублю.
В очах його, в устах нестримно чарівних.
І кожну мить в житті своєму я ловлю,
Щоб залишити у словах простих.



Розділ III.

Кольори кохання



КОЛЬОРИ КОХАННЯ

Спокус червоні ранети,
Розлук жовтаві тенета.
І ніжності – небес блакить,
І вірності – зелена мить.
А суму – сірість смеркань,
І темінь ночей – бажань.



ДУША МУРКОЧЕ

Я розчинилася б в тобі,
Як молоко у каві.
Я розчинилася б в тобі,
Мов день в заграві.

Я загубилася б в тобі,
Як промінь світла.
Я загубилася б в тобі,
Життям вагітна.

Я промовчала би в тобі
Сльозами ночі.
Я промовчала би, але –
Душа муркоче.



ЛЮБОВ БЕЗ МІРИ

Моя любов – без міри!
Я обіцяю бути ВСІМ.
Я буду вірити без віри,
Запрошу щастя я у дім...

Моє кохання дике,
Нестримне, дивне і п'янке;
Та водночас – спокійно-тихе,
Цнотливо-ніжне і легке.

Повітрям буду свіжим
Твоєму диханню вночі
І ангелом чарівно-грішним,
Лиш у думках прошепочи.

Я буду цілим світом:
Зорею, краплею роси,
Весною, осінню і літом,
Не бійся, тільки попроси!

Проси, промови слово,
Почую на краю Землі.
Зустріла я не випадково
Тебе, мій світ, в нічній імлі.



ШТОРИ З ДОЩУ

Відкрию штори із дощу
У світанкових небесах.
Тебе у душу я впускаю.
Ім'я твоє лиш на вустах.

Закрию штори із дощу
Серед нічного неба.
Зорею в сон твій залечу...
Кохай! А більш не треба.



БОЮСЯ

Боюсь промовити очима:
«Я можу жити і без тебе».
Боюсь відчути за плечима,
Як крила падають у неба.

Як долю я свою руйную.
Можливо, всі мости спалила б,
Та мрії зранені бунтують,
Коли я крила для душі згубила.

Боюся вилити у слово
Я душу – слів для цього мало.
Та ще тому, що не готова,
Щоб біль мою всі інші знали.

Боюся я свого палання,
Того, котре для когось зайве.
Боюся вірити в кохання,
Якого не бува без драйву.



ВУЛКАН

Любов – немов вулкан в мені,
Бурлить, клекоче всередині.
Усі емоції пружинні
Ще вистрелять, як стріли вогняні.

Любов – над кратером отруйний пар.
Поринь у жерло валідольних мук
І магмою залий весь біль розлук,
Хай не схолоне в серці страсті жар.

Любов лавиною німих бажань
Накриє нас із головою.
Розтанемо, мов сніг весною.
Тебе прошу, молю: її не рань.



ПРОМІНЧИК СОНЦЯ

Промінчиком сонця у серце проникну,
Кохати попрошу, а ні – то я зникну.
Я голосом пташки співатиму зрання,
Бо хочу в тобі пробудити кохання.



Я – БОМБА!

Я бомба уповільненої дії,
Увімкнено давно секундомір.
Бо вже останню втрачено надію,
Хоч не завершено любовний твір.

Твір без кінця – початку в нім немає.
А середини апогей – у снах.
Я бомба, мить, я болем вибухаю,
Бо моїм мріям і бажанням крах.

Я розлечусь на атоми в стражданні,
В твоїй любові воскреснусь,
І у житті своїм останнім
Я кішкою рудою народжусь.



НЕХАЙ

Нехай між нами буде ніч,
У келиху вино з малини,
Нехай лиш ніжний сполох свіч
Осяє трепетні хвилини.

Нехай ми не помітим плин часу
І ніч ця буде безкінечна.
Нехай я гордість відпущу
І втрата ця буде доречна.



ВЕСНЯНА НІЧ

Заплутались у хмарах ключі лелечі.
Пелюстками ступав весняний вечір.
Для всіх ми загубилися весною.
Під шум дощу палка любов з тобою.

Під шум дощу розмова тет-а-тет відверто.
Весняна ніч вривалася уперто
Краплинами і вітром у квартиру
І шепотіла нам на вухо «гірко».

Ми цілувалися і нам було не гірко.
Лиш хитрий місяць за одвірком
Із місячної пряжі ткав тенета,
Смакуючи спокуси «Амаретто».

А ми з тенет тих виривались,
З весною й долею все сперечались.
Вже відцвіла весна – буяє літо,
Одне без одного не можемо жити.



ОСІННЯ НІЧ

Така чудова ніч лиш для кохання
І зорі смерекові в вишині,
Прекрасна ніч не хоче знать чекання,
Що осінь дарувала лиш мені.

У подиху її – цілунки квітів,
Багряно-жовтих хмарок в небеса.
У подиху її лиш шепіт вітів,
Котрі заплутались в нічних зірках.

У подиху – запалені бажання,
Що зовсім не схололи восени.
У подиху її аж до світання
Земля покрита інеєм зими.

Якби заснула до самого рання,
Я б не відчула подиху її,
Цієї ночі, що своє кохання
Подарувала не лише мені.



НЕМАЄ ДОСТУПУ

Доступу нема до Інтернету,
І до твого серця шляху теж.
Ти – мов зачарована планета,
Що не має берегів і меж.

Як без берегів нема і броду,
Тут і тиху гавань не знайдеш.
Без кохання бурь не буде зроду,
А без бурь до щастя не дійдеш.



ПОЗА ЗОНОЮ ДОСЯЖНОСТІ

Ти поза зоною досяжності...
І від думок на друзки голова.
Ти так хотів чи з неуважності
У моїй трубці не звучать слова?

Ти так хотів чи з необачності
Між нами виросла стіна?
Тобі дзвоню – нема досяжності.
І у цей вечір знову я одна.



ДІАЛОГ

Хто ти? Я лише дощ.
А ти? Земля, що геть засохла.
У тріщинах моїх зростає хвощ.
І зелень без дощу пожовкла.

Хто ти? Я лише сон.
А ти? Безсонна ніч учора,
Що тихо йшла біля вікон
Ходою втоми неозоро.

Хто ти? Я лише день.
А ти? Доба – біди ковтнула.
Забула всі слова пісень,
Напившись досхочу минулим.

Хто ти? Я просто «Він»,
Котрого ти чекала роки.
Зійшов я з мрій твоїх, картин.
Я дощ. Я сон. Я день. Я спокій.



ОСІННІЙ ЦІЛУНОК

Холодний цілунок осіннього листя.
Гарячий і ніжний цілунок твоїй.
Земля прикрашає златом обійстя,
А я здивувалася порухом вії.

Багряно-червоні, сріблясто-жовтаві
Листочки-хмаринки по небу летять.
Оголені парки у дивній поставі
Говорять з птахами, вони ще не сплять.

Цю дивну розмову ніхто не почує,
Бо місто троянд поспіша зна-куди.
В осінньому парку з тобою танцює
В обіймах жовтневих, в озерцях води.



СНІГ

Сипле, сипле, засипає
Білий сніг байдужий світ.
Дивним порохом лягає
На холодну ватру літ.

Сипле, сипле, замітає
Білий сніг останній слід,
Поночі в душі блукає
Від кохання тільки лід.

Сипле, сипле, пролітає
Білий сніг поза вікном.
Я сніжинки привітаю,
Їх вбиваючи теплом.



РИМОВАНІЙ ДЖАЗ

Бажання заримовані у джазі.
Тихенько скиглить саксофон,
Троянда безсоромна в вазі
Пелюстки кида – моветон.

Ще ніч лише у початковій фазі
І муза з серцем в унісон.
Кохання, заримоване у джазі,
Гламурно стогне в телефон.

Імпровізація як сенс в образі,
Високі ноти, настрої, тон.
Прощання, заримоване у джазі,
Завжди витримує фасон.



СОЛОМИНКА

Мені у вічі впало небо,
Розбилося на дрібні скалки.
Засумувало наше древо,
Зів'яли на вікні фіалки.

Мені у вічі впало небо
Росою білою, пухкою.
Тебе сховали голі верби
Зимою сніжною, черствою.

Мені у вічі впало небо,
Від болю потекла сльозинка.
Без тебе щастя і не треба,
Моя «остання соломинка».



КАРА

Мене тобою покарано...
Чи за гріхи, чи за святині?
Моя любов до тебе раною,
А ти байдужий до неї нині.

Мене тобою покарано,
У Бога досі вимагаю,
Бо душу на частки покраюно,
А я до безтями кохаю.

Мене тобою покарано,
А хочу я цієї муки?
Та чи кохання мені карою?
Якщо дурію від розлуки.



СРІБНІ ТРОЯНДИ

Срібними трояндами на склі
Хуртовина біль заворожила.
Голочки, що з інію, малі
Холодом наскрізь любов прошили.

Вишивають у душі пейзаж
Срібними по білому нитками,
Та чомусь на нім немає нас –
Чи любов засипало снігами?

Руки я замерзлі прикладу
І затерплими долонями зігрію
Ті троянди срібні, що біду
У душі розгонять, мов завію.



МОЯ ДУША

Покинь мене – моя душа пуста
Тобі нічим не зможе відповісти.
Лише п'янкий дурман дають вуста,
І час німий в залишенім обійсті.

Я з своїм тілом більше не дружу.
Воно ж бо зваблює не лиш тебе.
Його любов – немов на вітражу,
Котру воно задарма віддає.

Кохання у душі, що пізнає
Секунди щастя і радіє митям;
В душі, котра з молитви сили п'є.
Душа моя лиш заздрить щирим дітям.



ЧЕРВОНОЮ ДОРІЖКОЮ

Червоною доріжкою
Я душу розстелю.
По ній пройдися зіркою,
Відчуй, як я люблю.

Сумуй зі мною зорями,
Вітрами з диких гір,
Бо ми сплелися долями,
Хоч може ти не хтів.

Хворій зі мною пристрастю.
Хвороба ця страшна.
Любов не дружить з гідністю,
Як любиш лиш одна.



КРИЛА

Сховаю крила за спиною,
Щоб їх ніхто не помічав.
Колись літали ми з тобою,
Ти не зумів, донизу впав.

Колись летіли ми з тобою,
Неначе птахи у блакить.
Щасливі, грішні, та рікою
Роки пливуть, неначе мить.

Ота любов, вона не зникла.
Це будні крила відтяли.
Іти, а не летіти, звикла.
І ми не ті, що юними були.



Є КОХАННЯ

Твій подих я цілунками ловлю,
Багаття загашу словами.
Хвилини щастя сонцем розіллю,
Бо є кохання поміж нами.

Всі болі в тебе тихо заберу,
Засиплю білими снігами
І в долі чорну смугу відберу,
Бо є кохання поміж нами.

Я розфарбую сірі твої сні
Птахами синіми й квітками,
Котрі в долонях буйної весни,
Бо є кохання поміж нами.

Твої думки я поглядом знайду,
Завжди читаю між рядками.
На край землі з тобою я піду,
Бо є кохання поміж нами.



АНОМАЛІЯ

Осінній дощ у літню ніч –
Це аномалія природи.
За хмарами не видно зірок-свіч.
Хандрить земля – і ллються води.

Земля змиває весь свій біль,
А я – кохання і минулий спокій.
Хай дощ розчинить непотрібний хміль,
Твоє сумління і твій докір.



СМІЄТЬСЯ СОНЦЕ КРАПЛЯМИ ДОЩУ

Сміється сонце краплями дощу,
А я сміюся – слізьми.
Не думала, що в душу я змію впускаю,
Й брехня за серце візьме.

Буяло сонце квітами весни.
Прийшла сльоза за щирим сміхом.
Моєї в тім нема вини,
Що ти любов засипав снігом.



СКАЗАТИ, ЩО КОХАЛА, Я НЕ МОЖУ

Сказати, що кохала, я не можу,
Але інакше як сказати,
Коли обличчя миле, гоже
Щоночі не давало спати.

Коли завжди я подумки з тобою,
А от насправді – в самоті.
Коли не ладжу з головою –
Броджу, як мавка навесні.

Коли душа сумує й плаче,
Немов мале дитя вночі,
Коли чатує знов удачу –
На мить зустрітися чи дві.

Коли від дотику зринаєш
У піднебесну височінь,
І що чекає – ти не знаєш –
Любов чи лише її тінь.



ЧОМУ?

Чому любов, що спалює дотла,
Щасливою зробити не змогла?
Чому це почуття – лиш муки?
Чому любов не може бути без розлуки?

Чому любов, неначе злива,
Немов погода навесні вразлива?
Чому вмира від погляду німого,
Не випросиш її рятунку в Бога?

Чому, як та гроза посеред літа,
В душі здіймає біль несамовито?
Осіннім листям прикриває сльози,
Чому без неї в серці лиш морози?

Чому любов, що спалює дотла,
Щасливою зробити не змогла?
Проте є вартим хоча б раз згоріти,
Ніж все життя спокійно тліти!



МОЯ ФАНТАЗІЯ

У серпанкові снів заблукаю.
У духмяних я травах сховаюсь.
Заирну волошково у очі.
Розіллюся рососою охоче.

Розгуляюся вітром у полі.
І заплутаюсь в листі тополі.
Я русалкою в річці скупаюсь.
Знов, мабуть, у тебе закохаюсь.

Зацвіту буйним цвітом калини.
Розфарбую у щастя всі днини.
Тихим вечором ляжу на плечі.
Закохайся у мене, до речі.

У коханні загубимось зрання
Ми для всіх, до самого смеркання.
Заспіваєм птахами у небі,
Ми щасливі! А більше не треба.



ПАЗЛИ

Ти склав із пазлів серце.
Узяв слова і дії.
Зумів з'єднати все це.
І знов в душі я вірю.

І знов в душі кохаю,
Бо щастя лиш з тобою.
Я більше не страждаю,
Бо любимо обоє.



ТИ

Ти – вранці кави аромат,
Що тихий вітерець приніс.
Ти – спів пташок і зорепад,
Що приховав у хащах ліс.

Ти – зайчик сонячний в вікні,
Що заблукав в моїх очах.
Ти – те прекрасне, що мені
Твій подих наспівав у снах.

Ти ніжно-грішна теплота,
Мов шовком огортає тіло.
Ти – незбагненна висота,
Котру підкорюю несміло.

Ти – усі звуки і слова,
Котрі душа прошепотіла.
Ти – смуга біла і нова,
Навіки чорну перекрила.



Розділ IV.

Спробуй
повернутися
в дитинство



ЗИМА-КОНДИТЕРКА

Зима-кондитерка схотіла вже
Скоріш узятися до свого діла.
Приготувала нам усім безе
І все навколо стало білим-біло.

Молочним шоколадом нанесла
По глазуровано-холодній ваті
Дороги і дерева, і взялась
Залити сном річки пихаті.

Сипнула білої муки на край.
Білки у хуртовині розпушила.
Прошепотіла вітрові: «Злітай
На край землі по кригу сміло».

Зробила з криги й снігу мікс,
Прикрасила будинки і дерева.
Назвала торт «Ідея фікс»,
Щоб скуштувала Сніжна королева.

Ще й запросила дітвору до страв,
Щоб кожний зміг покуштувати.
Та за горою різних справ
Забула цукру в них додати.

А дітвора завжди як дітвора –
Розпочала сніжки ліпити.
Зима у плач, що все дарма,
А так хотіла людям догодити.



ВЕСНЯНІ МІСЯЦІ

Надворі – біла пелена,
Та не з пелюсток весняних.
Чом забарилася весна?
Заснула в бурях снігових?

Невже снодійного зима
Підсипала в твої струмки?
Вона, злодійка, все сама
Панує. Не твої синки:

Молодший-березень, дитя
З зимою грає в піжмурки
(То сонце вигляне здаля,
То замерзають калюжки).

Середній. Квітень-парубок
На зиму гримне кулаком,
Розсипле по землі квіток,
Погонить зиму батогом.

А травень – справжній чоловік
Зігріє ніжно, звеселить
Природу, щедро цілий рік
Плодами буде багатить...

Прокинься, матінко Весна!
Пора вже зиму проганяць.
Тебе природа жде сумна,
Вже час з синами панувать!



СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК

У листі берези заплуталось сонце
І грається, наче мале кошеня.
Сховалося в хмарці, немов у долоньці,
Лизне скло тихенько й мене доганя.

А я тій лизунці в очах заховаю
Непевний, останній від літа привіт.
У листі берези його відшукаю,
Який крізь вікно зачарований світ!



ЖОВТІ ЦЯТОЧКИ

Жовті цяточки на асфальті.
Знову вітер співає альтом.
Стало сумно – лелеки у вирій.
Я той сум на палітру виллю.

Я той сум намалюю на скельці,
Може променем літо озветься?
Може осінь в холодній мозаїці
Заховала всіх сонячних зайців?

І живуть вони в дивному замку,
Де зима полонила бранку –
Паву, дівчину-квітку весняну,
Що звільняє щороку сонце рум'яне.



НОВОРІЧНИЙ

Біжить зайчик по стежинці,
Несе свято у торбинці.
Біло всюди, сніг навколо,
Нумо, дітки, станем в коло.

Дід-Мороза погукаєм,
Пісню гарну заспіваєм.
А Снігуронька-дівчина
Всіх до танцю запросила.

Новий будем Рік стрічати,
Подарунки заробляти.
Разом будем веселитись,
Подарунками ділитись.



ДВІ СИНІЧКИ

Посідали дві синички
На краєчок годівнички.
Стали вони розмовляти –
Зимоньку все вихваляти.
«Яка зимонька біленька,
Яка зимонька гарненька,
А сніжок такий блискучий,
Морозець такий тріскучий».
Зимонька враз подобріла
І навколо потепліло!



ДОБА

Гардини, виткані зірками,
Прострочені кометами,
Чаклунка-ніч гаптує днями,
Лаштує між планетами.

Уранці день їх відкриває,
А на вікні біліє тюль.
З хмаринок сплетена – літає,
Бо вітерець в шпаринку-гульк.

В обід, можливо, з неба повінь,
Мов кран закрити хтось забув.
Після обіду сонця промінь.
Час непомітно промайнув.

Гардини, виткані зірками,
Тихенько вечір закриває.
Чаклунка-ніч разом зі снами
В кінці доби знов оживає.



ТЕПЛЮСІК

Мені так холодно без тебе уночі,
Ти мій малесенький теплюсік...
Коли до тебе пригорнуся,
Ти зігріваєш
Мені душу, сопучи.



ГРА

Заховалась киця в хатку:
Обдурити мишенятко.
Причаїлася, мов спить.
Мишеня давай будить:
Полоскоче киці вушко,
Наче залетіла мушка,
Пробіжить по шубці стрімко,
І сховається у нірку.
От так граються в піжмурки
Мишенятко й киця Мурка.



СЕРДИТИЙ ГРІМ

Сердитий грім гуркоче,
Налякати діток хоче.
Ховайтеся швиденько по хатках
І не ходіть по калюжках.

Сонечко злякалось,
В хмарки заховалось,
Сльози покотились,
Дощиком умилось.

Сердитий громе, ми не боїмося,
Назло тобі розсміємося!
І сонечко з полону порятуєм,
Заплескаєм в долоні, затанцюєм.

Сонечко засяяло, діток привітало,
Будуть діти гратись, сонечку всміхатись.



ХМАРИНКА

Летіла по небу хмаринка,
У ній оселились краплинки.
Краплинки взялись поділятися,
Хмаринка давай розростатись.

І стала хмаринка пихата,
Бо крапель у неї багато.
Казала: «Я пишна і сива!»,
Та зовсім вона некрасива.

Була вона біла, пухнаста,
Зробилась геть темна й купчаста.
Просили в хмаринки садочки –
Зросити водою листочки.

Просила в хмаринки пшеничка:
«Полий хоча б трішки водички».
Просили хлоп'ята й дівчата:
«Помий нам дощем рученята».

Хмаринка геть стала сердита
І землю ніде не полито.
Так швидко летіла до моря,
Що аж зачепилась за гори.

І геть розірвала кофтину,
Що всі повтікали краплини.
Та доброго діла вона не зробила,
Краплини у море усі полетіли.

Тож, дітки, не будьте скупі і пихаті,
А щирі, веселі, розумні, завзяті.



СОНЕЧКО

Сиділо сонечко у порваних шкарпетках,
Латало дірки в хмарках із дощу.
А поруч муза на несписаних серветках
Вірші підсунула поету-слухачу.

Йому здалось, що він: «Ну просто геній!».
Лиш муза розсміялася вгорі.
І радість розтеклась вином по вені,
Тому що вийшли вірші чарівні.



ЧИМ ПАХНЕ ХЛІБИНА

Маленька дитино,
Послухай цей вірш.
Чим пахне хлібина,
Коли її вріж?

Духмяна шкоринка –
Це плід чиїхось рук.
Дрібненька зернинка –
А скільки в ній мук!

А скільки в ній сонця,
А скільки тепла!
Зернина колосся
Мільярди дала.

Хліб пахне дощами
І співом птахів.
Хліб пахне хмарками
І вітром полів.

Хліб пахне сльозами
І потом чола.
Хліб пахне жнивими:
Пора їм прийшла.

Хліб пахне ланами,
Осіннім селом.
Хліб пахне снігами,
Весняним струмком.



Хліб пахне плугами,
Металом в ріллі,
Хліб пахне руками,
Що в чорній землі.

П'ятьма колосками
Тридцятих років.
Чекісти вбивали
Мільйони життів.

Хліб пахне стежками
Дитинства твого.
Матусі вустами
З колиски його.

Ось бачиш, дитино,
На стіл тільки б ліг,
Усе дасть людина,
Щоб пахнув наш хліб.



НАЙКРАЩИЙ ДРУГ

Мов сонечко всміхнулося уранці
І легкий вітерець щоки торкнувся.
Від сну звільнилися вже очі-бранці,
То мамин поцілуночок сяйнув.

Це ясно засіяли в мами очі,
Від ніжності, любові і тепла.
Вона своїй дитиночці охоче
Всю душу, серце й долю віддала.

У мами сни – сполохані лелеки.
Надії в неї крихкі, мов кришталь,
Щоб діти не полинули далеко,
Залишивши на згадку лише жаль.

Як діти поруч – тільки й того щастя,
Барвисто в мами мрія розквіта.
Щоночі молить: «Оминіть напасті,
Залишся за дверима, самота».

Допоки діти в мами ще маленькі –
І віра у душі бринить.
Вона вночі пригорнеться тихенько,
Щоб на роки запам'ятати мить.

Ви не соромтесь, не цурайтесь мами,
Вона для вас завжди найкращий друг.
Віддячте їй словами і ділами,
Щоб мамин біль в душі і в серці вщух.



Розділ V.

Есеї



ГАЛАКТИКА «ИЦЬ»

Мій всесвіт тріщить по швах.

Моя галактика «Иць» дала тріщину. Так, так, саме «Иць», вам не здалося. Не інь і янь, як у давньо-буддистській філософії; не ікс та ігрек хромосоми, як у занадто розумної, всюдитицяючої, куди не потрібно, свій ніс науки, а просто «Иць». Чому? Тому що моя галактика «Иць» складається з тисячі-тисячі таємниць, дрібниць, дурниць, а саме: тисячі лиць, вулиць, залізниць, дзвіниць, спідниць, сидниць, таблиць, полиць, різниць, п'яниць, семи п'ятниць; суниць, полуниць, чорниць, паляниць, печериць (ух, смакота!), та багато-багато інших «...иць».

Ранок. Прокидаюсь від того, що ніс дуже приємно лоскоче знайомий аромат мого улюбленого чаю «Плоди пристрасті» з маракуюю. Хтось же додумався так оригінально назвати чай. Прокидаюсь від того, що чую тихеньке: «Киць, киць, киць». Сідаю. Спускаю ноги на підлогу, не відкриваючи очей, не сфокусувавши зіниць, розумію, що моя галактика «Иць» болить так, ніби по ній їздили возами; надколоту, надтріснутому, надщерблену, порепану намагаюсь відірвати від ліжка. Іду. Розумію, що аромат мого улюбленого чаю лише залетів у відкриту квартиру, що ніжне тихе «Киць, киць, киць» стосувалось не мене, а сусідської, геть здурівшої від весни, кішки. Ну знову поталанило не мені.



Цілісінький галактичноицівський день біжу, лечу, гонюсь, спотикаюся, пересуваюся, іду, сама не знаючи куди і навіщо. І так все життя.

Увечері, відкриваючи двері, переступаючи, переносаючи, перештовхуючи, перекладаючи, переставляючи свою замучену, втомлену, надтріснуту, задовбану, роздовбану, надколоту, порепану галактику «Иць», я знову вловлюю знайомий аромат такого сексуального за назвою чаю. Твій спокійний голос легко залагує, заклеює, зашиває, ладнає, заліплює, тобто з'єднує до купи, зцілює мою галактику, промовляючи до мене: «Втомилась? Сідай, випий гарячого чаю».

Ніч. Ти мене ніжно обіймаєш і шепочеш на вушко: «Киць, киць, киць». Засинаю. Щастя...



ДОЩ

У моє вікно заглянув дощ своїми великими-превеликими темно-синіми, заплаканими очима. Тихесенько постукав у скло малесенькою краплиночкою. Прошепотів: «Виходь, я так за тобою засумував».

Я лежала у своєму холодному і порожньому ліжку, і згадувала, як його кохала, вибігала посеред ночі і танцювала босими ногами. В теплих обіймах, вдивляючись в його очі-зорі, горнулася до хмаринок-кучерів. Розмовляла з ним, ділилася бідами і радостями, і чекала кожної зустрічі з ним. Він був моїм єдиним, співчутливим, розуміючим, справжнім другом і коханим.

Але це було так давно-давно, мабуть у моєму минулому житті.

А тепер я спокійно лежала і слухала його то спокійне, то пришвидшене дихання. Він стукав у вікно і все мені промовляв: «Виходь, не бійся, я той самий, теплий і ніжний дощ».

А я, я не та, я тебе не боюся, я так само обожнюю і люблю тебе, просто мої очі більше не бачать твого спокійного, милого і мокрого обличчя. Хоча мені так хочеться, хочеться вибігти посеред ночі і прошепотіти тобі: «Обійми»!



ВОНА

Вона народилась, щоб приносити людям радість та свіжість в їх почуття. Так завжди їй говорили. Казали, яка вона особлива, струнка, гарна. Її тіло пахло апельсиново-лимонним ароматом, одягнене у сріблясте з червоними смужечками плаття. Її фото були розвішані по всьому місту на великих банерах. Вона почувала себе зіркою, знала, що вона особлива, не така, як решта її подруг.

Одного разу її привезли до великого ілюмінованого скляного будинку. Поставили на п'єдестал і там вона стала жити. Щоранку вона прокидалась від сонячних зайчиків-промінчиків, що вигравали на її сріблястому в червону смужечку платті, дивилась на своє зображення навпроти і розуміла, що її життя порожнє без кохання, адже вона так хотіла комусь приносити радість і свіжість відчуттів.

Якось одного дня вона стояла як завжди у своєму скляному будинку і мріяла про кохання, аж раптом до скла підійшов молодий хлопець. Він довго стояв і щось роздивлявся. Їй здалося, що саме на неї він так дивився. Та ні, він пішов далі, навіть порухом очей не дав їй зрозуміти, що вона йому сподобалась. А вона закохалась у нього з першого погляду! Він був стрункий, високий, мужній, з великими темно-синіми очима і довгим хвилястим чорним волоссям. Вона щодня чекала на зустріч з ним. «Хоча б



краєчком ока знову побачити його» – думала щодня, плакала ночами. І коли вона зневірилась знов побачити його, він прийшов і просто забрав її з цього великого, порожнього для неї скляного будинку. Він ніжно пригорнув її до свого серця, вона відчула його стукіт і теплоту мужнього тіла. Вона була поруч його серця цілий день і почувалась на «сьомому небі» від щастя.

А ввечері сталося лихо. Він безцеремонно розірвав її сріблясте у червону смужечку плаття і почав кусати своїми білосніжними зубами її цнотливе, свіже, молоде тіло, що пахло апельсиново-лимонним ароматом. Вона відчувала нестерпний біль, але вона його так кохала, що готова була стерпіти все, навіть наругу над її тілом. Та не змогла витерпіти наругу над душею.

Він забрав у неї все: життя, красу, молодість, висмоктав її апельсиново-лимонний аромат і просто виплюнув на чорний брудний асфальт комусь під ноги. Вона вчепилась до його ніг, та він розмазав її по асфальту, як якийсь непотріб.

А вона так його кохала.

Так і в нашому житті. Хтось має міцні білосніжні зуби, а хтось – просто жувальна гумка, розмазана по асфальту.



КІТ «МАГНІТ»

Звичайний сонячний день. Плюс десять.
Дерева стоять сором'язливо у своїй
голизні. Жодного листочка. Жодної білої
пухнастої одежини. А надворі зима.
Середина грудня. Скоро Новий рік.
Надворі сонце. А на душі – ніч.
Просто іду кудись. Не знаю.
І враз біля мене пройшло волохате,
руде, дивне створіння – кіт. Він ішов
поруч мене, гордовито піднявши хвоста,
не звертаючи ні на кого свою увагу.
В моїй голові відразу виникло йому ім'я:
«Кіт Магніт». Він був такий рудий,
що немов магнітом притягував до
себе погляди перехожих.
У народі говорять, що рудий – щасливий.
А ще кажуть, що коти дуже
відчують, коли у людини болить душа.
В мене вона не просто боліла, а рвалася
на малесенькі, малесенькі частиночки – пазлики,
які ніяк у голові не хотіли складатися
знову до купи.
Він пройшов повз мене, та чомусь
різко зупинився і повернув голову
у мій бік. На мене дивились великі
зелені очі. Я глянула прямо
у них і побачила погляд не тварини,
а друга, який розуміє і відчуває мою душу.
Він підійшов до мене і став ніжно
горнутись, щось муркотіти.
В цьому муркотінні я почула:
«Все буде гаразд, адже я рудий,
я приношу щастя. Вір мені».
Я йому повірила, бо скоро Новий рік.
Все буде гаразд.



ПОЕЗІЯ ДЛЯ МЕНЕ – ЦЕ...

Для мене поезія – це тонесенька ниточка між берегами бурхливої річки-долі, яка в свій час врятувала мене і дозволила не потонути в суцільній депресії і допомогла не впасти, а піднятися з колін, стати сильнішою і підняти високо голову.

Для мене поезія – це спосіб всім відповісти на дурнуваті запитання, бо моя улюблена цитата відомого геніального поета Володимира Висоцького: «Я не люблю, когда мне лезут в душу, особенно когда в нее плюют!».

Я не сучасний поет і пишу римовану поезію, та мені все одно, бо усміх або сльози на обличчях глядачів, коли я декламую свої вірші зі сцени, говорять мені більше, ніж будь-яка критика. І це для мене поезія.

А взагалі поезія для мене – це моя філософія, моє життя, моя любов!

«Давай кохатимемось палко,
Не тіло – душу, щоб зігріти,
Щоб наодинці було втішно, жарко,
В хвилини відчаю життю радіти!
Давай любити зараз...»



ЗАГУБЛЕНИЙ

Він вийшов з темені ночі так безнадійно тихо, що й ніхто його не помітив серед сонних, ще не розбуджених кавою і чаєм, і тих, що не повернулися додому ще з ночі, перехожих. Він блукав, мов бродячий пес, вулицями міста, поміж сонячних променів, котрі тільки-тільки почали вишивати різнокольоровими нитками небо. Він заглядав очима, вологими від роси, у очі фар, жовто-гарячий погляд яких поступово тьмянів і гаснув, немов би їх полишало життя. Зазирає у чужі кам'яні лиця людей та намагався побачити, розгледіти, віднайти хоча б одне, одне-однісіньке обличчя, що йому усміхнулося. Йому, такому самотньому, загубленому, втраченому, нікому не потрібному, адже сьогодні його день, такий веселий, радісний, гамірний, хоч він звичайний, як всі інші.

Проте він шукав і шукав, придивлявся й придивлявся в чужі, зкам'янілі лиця перехожих і намагався знайти когось, хто зробив би його надзвичайним, щасливим і віднайденим...

Адесь далеко-далеко у чисто випрасуваній, до гидкого білій реанімаційній палаті лежала я, прив'язана до ліжка крапельницею. Знову прийшов один з них і я зрозуміла, що ще одного не витримаю. Моє тіло відмовлялось далі жити. Руки були ніби покусані вампірами, від котрих залишились синці і проколи на шкірі. Мене попереджали, що я можу не вижити, але я



знала, що витримаю все, щоб зустрітися з ним – з моїм найщасливішим і найголовнішим у житті. Я знала, що дочекаюсь його і він знайшов мене, прийшовши білими сніжинками навесні. Зазирнувши вологими від роси очима у мої очі, подарував мені маленького жовтого ведмедика у якого в лапках було сердечко з написом «Я тебе люблю». Ми знайшли одне одного. Мій найщасливіший, найнадзвичайніший і найголовніший ранок у житті!

О десятій сорок п'ять народився ТИ!



Prozim VI.

*Chiri moči
ne začimě*



ЗАГРАВА НАД САНДЗУ РІКОЮ (МЕЖА)

А нам здається: «Ми ще молоді»,
То час старіє і зігнувсь дугою.
Попереду всі мрії золоті,
Та вже заграва над Сандзу рікою.

А нам здається: «Живемо не так».
Думки летять птахами над стіною.
І десь подівсь орієнтир-маяк,
Що вів в заграву над Сандзу рікою.

А нам що є любов – якась не та.
Шукаємо примару за горою.
І відповідь в кінці життя проста,
Бо вже заграва над Сандзу рікою.

А нам здається: «Встигнемо усе».
Полюбимо по-справжньому з тобою.
Та неупинно час життя несе
В заграву нашу над Сандзу рікою.

03.09.2014 р.



СПРАВЖНЯ ВІРА

Постаріло небо, посивіло.
Хмарки бородою біло-сірі.
Ой чому ж ти, небо, посмурніло?
Чи розчарувалося у вірі?

Вірило у щастя безкінечність?
Вірило, що люди добрі й щирі?
Ну а людям притаманна впертість –
Довести, чия справжніша віра!

Бог сидить на троні неба й мірить
Війнами бездумство всього люду.
Скільки ж згине, доки ми повірим?!
Справжня віра та, яка не судить!

22.09.2014 р.



БОЛЮЧА ЖИЛКА

Я не поет, бо тільки вчуся.
В кінці життя я ним, можливо, стану,
Як в саван тихо загорнуся
Тонким у старості, надіюсь, станом.

Я не поет, я лиш дитина,
Що завжди розумніша за дорослих,
Бо щиросердна і наївна,
І вірить у людей душею, просто.

Я не поет, я лише учень.
Щороку з класу в клас я переходжу.
Та словом намагаюсь влучить
В глухі серця звичайних перехожих.

Я не поет, я лише юнка,
В котрої серце щастям, літом повне.
Я слово-річка чистим трунком,
Що мою душу вічно сенсом повнить.

Я не поет, я тільки жінка
І берегиня хатнього тепла.
А слово – то болюча жилка
І стержень, без якого жити б не змогла.

21.10.2014 р.



ДИМ

Моє ім'я розвіється, як дим,
А у душі лиш біль нестерпний.
Бог з ним, Бог з ним, Бог з ним!
У долі ми з тобою жертви.

Можливо, всі слова – вода.
Можливо, ця любов уявна.
Та справа в тім, що я жила
Тільки тобою, і це правда.

07.11.2014 р.



ДАВАЙ ЛЮБИТИ

Давай кохатимемось зараз,
Бо «потім» може і не бути.
Можливо, в нашому житті «запара».
Всерівно – вихідний чи будень.

Давай кохатимемось просто,
З нестримних поглядів крізь вії.
Насолодимось любов'ю доста,
Як сонцем діточки малії.

Давай кохатимемось палко,
Не тіло, душу щоб зігріти,
Щоб наодинці було втішно, жарко,
В хвилини відчаю життю радіти.

Давай любити зараз!

07.12.2014 р.



РІЗДВО ХРИСТА

Пройшли тисячоліття з дня народження Христа,
А люди не змінилися нітрохи.
Навколо гордість, заздрість, злість, гріх і суєта,
Бо душі і серця черстві й убогі.

Тисячоліття віримо і молимося Йому.
Благаємо Ісуса нас почути.
Рятує і прощає Він, а ми грішим чому?!
Знов каємось і б'єм себе у груди.

Можливо, людям трохи більше треба підрости?
Ставать дорослими і зрозуміти,
Щоб знов не вирости голгофські три хрести –
За словом Божим час вже жити!

Святе Різдво безгрішного, маленького Христа
Бог дав для порятунку всього світу.
Єдиний син його для нас спасителем постав.
Спинімося! Давайте не грішити!

19.12.2014 р.



ВІРТЕ, СОЛДАТИ!

Вірте, коли багато пекла.
Вірте, як тільки Бог підмога.
Вірте, коли надія зникла
І замінована дорога.

Вірте, коли живцем палає
Товариш твій в завмерлім танку.
Як з побратимом відкриваєш
Із їжею останню банку.

Вірте, як кулеметним кропом
Ошпарять зраджену надію
Й тоді, як по сирих окопах
Від втоми сон ляга на вії.

Вірте, як сил немає доста.
Вірте, як раптом біль нестерпний.
Вірте, як вірити непросто.
Вірте! Йдіть до мети уперто.

Вірте, коли зв'язок відсутній.
Вірте, коли стріляють з «Градів».
Вірте, що стрінете ви «путніх».
Вірте, що не у спину зрада.

Вірте, коли приціл на серці.
Вірте в мороз, у спеку, в холод.
Вірте, як слово різко рветься,
Бо зачепив розтяжки провід.



Вірте, як в цинкових костюмах
Кладуть солдат у домовини,
Бо зі сльозами на іконах
Їх виколупували з глини.

Вірте, коли ім'я по генах.
Вірте, коли не вірить й мати!
Вірте – тих ворогів «зелених»
Здолаєте, бо ви ж солдати!

Вірте – життя не має міри,
Хоч віра зі смаком полину.
Вірте, бо тільки ваша віра
Звільнивши, поєднає Україну!

05.01.2015 р.

РОСА

На гілочці застигла роса,
Переливаючись серпанком.
Роса – маленькі небеса,
Що Бог дарує на світанку.

09.01.2015 р.



ТЕОРЕМА «ЖІНКИ-КІШКИ»

Хтось десь сказав, що всі жінки – то відьми!
Можливо й так, вони й цього імення гідні.
Та мабуть був профан він і віслюк –
Всі жінки – кішки! Й крапка тут!
Щоб розвінчати цю складну дилему,
Я доведу свою вам теорему.
Спочатку, як в народі повелося,
Поглянемо з гори, а не з ноги. Волосся!
Як добре вгледітися в шевелюру,
Відразу видно кицьчину натуру.
А жінка хто? – питається у теоремі –
Хижачка! Чоловік-то здобич, чи проблема?
Руду зустрінеш, а волосся стріха –
Втікай чимдуж, не оберешся лиха.
Всміхнеться, промуркоче лиш «Привіт» –
І вже у кігтиках той мишокіт.
А як зустрінеш ти русяву кицю,
У білу смужечку (ну, як годиться),
Пряме волосся, чубчик на обличчя –
То вислизне із рук, мов птиця.
А якщо втримаєш – відріже тільки словом.
Ну ось і знову мишокіт готовий.
А стрінеш на шляху волосся – нічка темна –
То бережися, бо вона пантера.
Розчавить поглядом і душу розпорошить,
Пробачення за біль і не попросить.
А є каштанки – як собачки вірні,
За мишокотиками ходять, бідні.
Вони ж каштанок зовсім не цінують,



Самі не люблять, а чомусь ревнують.
А з біленьким волоссям – мов сніжинка:
Розтане на світанку, як росинка.
На віях в мишокотика іскриться
Блондинка-мрія, і йому не спиться.
Ну що ж, вдалось довести теорему.
Розставимо крапки у цій дилемі:
Доведено це враз! Усі жінки – це кішки,
Щоб мишокотиків узяти в віжки.

23.01.2015 р.



ЖАСМИНОВЕ КОХАННЯ

Злились тілами на початку літа,
А душами ніяк не можем.
Жасминове кохання цвітом
Розвіялось у днину непогожу.

Я намагаюсь квіточки жасмину
Напам'ять переплести у вірші,
Упавши в ковдру тополину,
Злетіти вільно птахом олуші.

14.02.2015 р.



СКАЖЕНЕ СЕРЦЕ

Прийшла весна! І знов скажене серце
Пульсує у мільйоні какофоній,
Неначе стрімголове скерцо
Звучить у музиці симфоній.

В мелодіях весняних ранків,
В пробудженні дзвінких струмочків,
У співі першому очеретянки,
У лусканні бруньок-листочків.

Прийшла весна! І знов скажене серце
Любов відчуло у повітрі.
Життя наповнилося сенсом,
Як пролісками дні блакитні.

03.03.2015 р.



МОЄМУ ОЛЕСЮ

Навік пов'язана з тобою
Я пуповинкою тонкою.
І наш зв'язок ніхто не розірве!

Ураз відчую твої болі.
Попрошу в Бога хліба й солі
І щастя тебе хай не омине!

Зустрінь кохання в своїй долі,
І вірних друзів ще у школі.
Завжди оберігатиму тебе!

І як пора мені настане –
Берізкою в гаєчку стану.
Любов моя всі біди відведе!

03.03.2015 р.



ЗАБУТІ НОТИ

Забуті ноти на пюпітрі
Як диригент весна читає.
Бруньки, що квітами вагітні,
Немов салюти вибухають.

Буяння звуків ще досвітніх,
Торкнулось клавіш фортеп'яно.
Всі аромати у повітрі
Дурманять, наче дим кальяну.

Упавши в соковиті трави,
Не можемо прийти до тями.
Весною від кохання травми,
Котрі болять весь рік ночами.

Тоді згадаєш й рідну віру
І всіх богів у пантеоні,
Коли в душі заграла ліра,
А серце – птахом у полоні.

Слова бунтують на папері,
Втікають, ніби полонянки.
Здолавши зиму, мов химеру,
Весна співає знов веснянки.

16.03.2015 р.



ПРАВДА ПРО ВЛАДУ

Ми думали, що будемо лиш краще жити.
Ми думали – «Небесна сотня» недарма.
Ми думали – засіємо пшеницею і житом,
А вирости німі хрести і все катма!

Ми думали – прийдуть до влади тільки кращі,
Піднімуть нашу Україну із руїн.
Ну а вони гребуть й гребуть собі пропащі,
Бо міра й совість, чесність не відомі їм!

Комусь же вигідно, щоб долар вгору скочив!
Комусь же вигідно, щоб ця була війна!
Комусь же вигідно Вкраїну розкурочить,
Щоб не змогла піднятися з колін вона.

Комусь же вигідно, щоб люд дурів в психозі.
Не вистачає грошей більше ні на що!
І комуналку заплатити ми не в змозі.
За що паскудна влада ось така? За що?

Голодомору тридцять третього не треба:
Винищують потрохи нас і без війни.
На тисячу жевріти – це не їх потреба,
Життя чи смерть не вибиратимуть вони!

Не вибиратимуть вони дешеві ліки,
Яких лиш вистачатиме тобі на дні,
І плакатимуть діти теж не їх, без ліку,
Котрі сміятимуться тільки уві сні.



Ціна на газ російський – піднялась і впала.
Цікаво ж нам, чому так подешевшав газ?
Чи можновладці Україну знов продали?
І знов народ обдурюють в черговий раз?!

У лохотрон ви граєте з своїм народом.
Ще й досі ви спите спокійно по ночах?
За зраду і брехню помстимося ми згодом!
Ви голови не втримаєте на плечах!!!

05.04.2015 р.



ВЕСЕЛКА

Моя любов веселкою до тебе лине,
Чарівними вустами у солодкому цілунку,
Пташиним ніжно-тихим співом солов'їним,
Жаданням ночі у непізнаному трунку,
Загадкою, котру не можна розгадати
Без вічності і навіть цілого життя.
Спасенними ночами, позабувши втрати,
Флюїдним маревом летить любов моя.

07.04.2015 р.



НА ДОТИК

На дотик біль я відчуваю.
Пульсує в хвилях океану,
З глибин дельфінами до раю,
Я айсбергом у нім розтану.

На дотик душу відчуваю,
Що віднайшлась серед туману,
Безсмертником у дивнім гаю
Розквітну, й більше не зів'яну.

На дотик щастя відчуваю.
Зцілитись як ним? Поясни!
У душу липового чаю
Наллю по вінця, до весни.

08.04.2015 р.



Я ХОЧУ ЖИТИ БЕЗ ВІЙНИ! (варіант 2)

Мені здалось чи вдалині
Почула знову гул гармат?
І серце стиснулось в мені
Від невимовних болів й втрат.

Тепер живу в роки війни,
Бог не помилював мене.
Щодня розгадуючи сни,
Питаю в Нього: «Омине?».

Донбас. Луганськ і Крим, Майдан!
На мапі світу пломенить,
Та навіть Біблія й Коран
Не можуть війни зупинить.

Життя людське – мов сірничок
Війна бездушна спопелить
І на могилах без свічок
Нам панахид не відслужить.

Помилуй, Боже, рід людський,
Війну безжальну припини.
Даруй українцям мир святий.
Я хочу жити без війни!

08.04.2015 р.



ВЕРНУСЯ ВЕСНОЮ

Ти ніколи не будеш зі мною.
Ти ніколи не будеш моїм.
Я безвтішно заплачу вербою
І розтану у небі журнім.

Може, доля мені наостанок
Подарує краплинку тепла?
Я, россою упавши в серпанок,
Ніжно смутком торкнуся чола.

Смуток той огорне твої очі.
Зрозумієш, що поруч пройшла.
Ніби Мавка, печаль залоскоче,
А в душі вже без мене імла.

Я ніколи не буду з тобою.
Ти ніколи не будеш моїм,
Як птахами вернуся весною
І розтану у небі журнім.

07.05.2015 р.



* * *

*Як полюбиш на брудно,
то будеш любити на чисто...*

Приказка моєї бабусі Олі.

Кохання не може бути чистим.
Кохання не може бути чесним.
Кохання не може бути частим.

Якщо любити, то на брудно.
Якщо любити, то незважаючи
ні на кого й ні на що.
Якщо любити, то тільки раз!



ПІД ПРИЦІЛОМ

Він під прицілом
Стоїть так сміло,
А ворог дивиться в приціл.

Наказ із тилу:
Ні кроку «вліво»!
Стояти вже немає сил!

Немає віри,
Немає міри –
Наказ – брехня, брехня – наказ.

Ось ті, із тилу,
Гвалтують сміло –
Тих під прицілом, народ не раз...

За чиє діло
Ті під прицілом
Тримують лінію вогню?

Не поділили?
Ще не наїлись?
Завершіть врешті ж цю війну!!!

06.08.2015 р.



ВУЛКАН

Любов – неначе той вулкан в мені:
Бурлить, клекоче всередині,
Усі емоції пружинні
Ще вистрелять, як стріли вогняні.

Любов вдихнемо із отруйних хмар.
Пориньмо в жерло валідольних мук,
Залиймо магмою весь біль розлук,
Щоб не схолов у серці страстей жар.

Любов лавиною німих бажань
Накриє нас із головою,
Розтанемо, мов сніг весною,
Та ти її – прошу, молю – не рань!

06.08.2015 р.



ЧУДОДІЙ

Мій Боже, Ти ж бо чудодій!
На Твою силу сподіваюсь.
Ти навіть літній суховій
Дощами напоїв до краю.

Мій Боже, Ти ж бо чудодій!
На Твою милість сподіваюсь,
Бо найостаннішу з повій
З собою Ти узяв до раю.

Мій Боже, Ти ж бо чудодій!
На Твою волю сподіваюсь,
Мене, позбавлену надій,
Зціли! Прошу, молю, благаю!

14.08.2015 р.



ЗАГНАНІ ЗВІРІ

Ми загнані, неначе звірі,
У роздратованій квартирі.
Продовбуємо в стінах діри,
Бо навіть волі шмат – табу!

Ми загнані, неначе звірі,
Зневірені в своїй довірі,
Кохаємо лише вампірів,
Що душу п'ють давно твоєю.

Ми загнані, неначе звірі.
В мисливців посмішки не щирі.
На терезах брехливі гирі,
Коли ти перший у строю.

Ми загнані, неначе звірі,
Мішенню стали ми у тирі
І струни порвано на лірі.
Підкови зірвані коню.

Хоч загнані ми, ніби звірі,
І розчаровані у вірі,
Проломимо у стінах діри,
Щоб волю вигризти своєю!

17.08.2015 р.



ОСТАННЯ ФАЗА

Використані рими.
Заяложені фрази.
Здираємо грими
У останній фазі.

Розуміємо сутність –
Ворогів і друзів.
Варта їх присутність
На фінішній смузі?

Переважна кількість –
Кого? Треба знати,
Щоб піти у вічність
Не під автомати.

І дійшовши краю,
Щоб не сумувати,
Щоб не жалкувати,
Щоб, як грим знімають,
«Відпусти» співати...

14.08.2015 р.



ДИВНА НІЧ

Пірнула б в тебе, як в басейн,
Та ти втікаєш, мов Хусейн.
Ти мій Содом, моя Гомора,
Шукала тебе завтра й вчора.

Пірнула б в тебе, наче в море,
А ти лиш «ні» мені говориш.
Шукала тебе з шпигунами.
«Все» не було, а що між нами?

21.08.2015 р.



АЛЬВЕОЛИ

Тебе вдихаю альвеолами,
А з болем видихаю тільки нас.
Твоє ім'я залите смолами,
Бурштиновим портретом у анфас.

Тебе я пам'ятаю зимами,
Малюнком з інію на склі.
Навік сполоханими віями,
А погляд крізь нестримані вогні.

Тебе я пам'ятаю веснами,
І сміхом, що загублений в траві.
Босоніж сходженими стежками
Моменти влітку радості малі.

Тебе вдихнувши альвеолами,
Я не схотіла відпустити в світ,
Тебе, дарованого долею,
Допоки не згорить моєї свічки гніт.

18.09.2015 р.



КАТАСТРОФІЧНО

Катастрофічно не вистачає обіймів –
Теплих і ніжних.

Катастрофічно не вистачає фільмів –
Добрих і смішних.

Катастрофічно не вистачає повітря –
Чистого і прозорого.

Катастрофічно не вистачає щастя –
Свого неозорого.

Катастрофічно не вистачає любові –
Дитячої, материнської.

Катастрофічно бракує справедливості –
Біблійної – не української.

Катастрофічно не вистачає миру –
Раз і назавжди!

14.10.2015 р.



СЕКУНДА

До вуст лише секунда, розтягнута на роки.
До вуст лише секунда, цілунок твій – полин.
До вуст лише секунда, і навіть всі пророки
Не зможуть відповісти, скільки впаде піщин.

До щастя лиш секунда, переборовши вроки.
До щастя лиш секунда, пройшовши карантин.
До щастя лиш секунда, і зроблені два кроки
Розбили скло німих вітрин.

У вічність лиш секунда... Спинившись на порозі,
У вічність лиш секунда – життя, як кінофільм.
У вічність лиш секунда! Скінчився шлях в дорозі.
У вічність – сам і зникне біль.

01.12.2015 р.



ВІРИМО У КАЗКУ

Облий мене глевким словесним кропом,
Щоб шкіру здерти разом із любов'ю.
Думки мої вселенським змий потопом,
Щоб видалити пам'ять із тобою.

Розбий надію на дрібненькі скалки,
Щоб склеїти не можна було чашку.
Убий кохання в зародочку, змалку –
Тяжке, як всесвіт: нести важко.

Зроби хоч щось! Та пізно щось робити...
Роки сплели маленьку пастку,
А ми все платимо для долі мито,
Бо грішимо і віримо у казку.

03.12.2015 р.



ТАНЕЦЬ

Крила ночі лягли на плечі.
Я обійму тебе лелечо,
Пригорнуся, немов дитина,
Впаде з волосся пелерина,
Ароматом, квітковим трунком
Тебе ваблю, бо я чаклунка.
І єднання страстей у танці
Закрижує думки, як бранців.
Піано музиці лунати,
А танець біль схова за ґрати.
Він для мене диво,
Бо ти – і музика, мов злива.
Мілісекунди без печалі.
Твоє ім'я – мені скрижалі.
Ти обійми мене міцніше,
Я свого серця бій не стишу.
Відчуй тремтіння рук і тіла.
Промовити давно хотіла,
Душа кричала: «Любий, милий!»,
А слово птахом не злетіло.
Упало каменем під ноги.
Тепер прошу поради в Бога:
«Невже бува кохання грішним?»...
Допоможи мені, Всевишній!

25.01.2016 р.



БЕЗСОННА НІЧ

Безсонна ніч.
Тремтіння свіч.
Химери неземні.

Бездомна ніч
На просто віч
Блукає у пітьмі.

Бездонна ніч.
Кохання клич
Застиг у вишині.

Не в тому річ,
Листи у піч,
Танцюють у вогні.

Безпечна ніч,
Мене поклич,
Приспи без маячні.

Безсила ніч
Забрати з пліч
Тягар думок і дні.

З глевких облич
І протиріч
Малюнки увісні.

З чужих сторіч –
Картина «Ніч»,
Малевич на стіні...

03.02.2016 р.



ПРИБЛУДА

Моє кохання, як приبلуда,
Немов щеня в мороз, тремтить.
Прошу: спади з очей, полудо,
Та ні, залишся ще на мить.

Душа пустельником-верблюдом
Пливе у самоті одна,
Загублена весело-мудрим людом.
Чому любов моя сумна?

Хіба в очах, залитих брудом,
Кохання може розцвісти?
Коли бажання пахне блудом,
Не збудувати нам мости.

Кохання те, що привселюдне,
Насправді справжнім не бува.
А справжнє те, яке у буднях,
Котрому зайві всі слова.

Усе життя шукати всюди
Кохання будеш ти своє,
Та не помітиш: поруч люди
Кохатимуть таким, як є.

Моє кохання, як приبلуда,
Немов щеня в мороз, тремтить.
Ну а комусь любов – облуда,
Котра у серці не щемить.

03.03.2016 р.



АНДРОГІН

З тобою ми – як андрогін.
І я одна, і ти один.
Ми бути нарізно не можем.
Допоможи, Всевишній Боже!

З тобою ми – як андрогін.
Я тут, а ти за тисячі годин.
Роз'єднані в прадалечінь богами,
Блукаємо все паралельними шляхами.

З тобою ми – як андрогін.
Два серця – у одне із половин.
Твоє я тіло тілом відчую,
Твій біль в мені палає.

З тобою ми – як андрогін.
Чаклунські трави з полонин
Одне без одного ідем шукати,
Щоб доля не була нам катом.

Щоб поєднати наші душі,
Заховані в тілесні мушлі,
Кохання – тіло з половин...
Вінець творіння – андрогін!

12.03.2016 р.



ПТАХА ЗИЗ

Розкрила крила птаха Зиз.
Повсюди стало темно-темно.
І ніч затанцювала нам стриптиз,
Скидаючи вбрання з людей так ревно.

Сховала сонце птаха Зиз,
Розбивши день на дрібні друзки,
І розлетілися вони без віз
Хтозна-куди, аж до етрусків.

Голівку сиру хтось надгриз
І кинув десь у темінь ночі,
Вона розплакалась до срібних сліз,
На полотно сипнувши їх охоче.

Крилом змахнувши, птаха Зиз
Напнула зоряні вітрила,
І каравелі «Сон» легенький бриз
Подарувала, й казку їй відкрила.

14.03.2016 р.



НАДВОРІ

Надворі чудово,
Тепло і яскраво.
Це дитинство знову
Грається в забаву.

Надворі щенятком
М'яч біжить швиденько,
А за ним хлоп'ятко
Руде і маленьке.

Голосок дитячий
Із пташиним співом
Нотки так виводить,
Що даєшся диву.

Надворі грайливо,
Бо весна сміється
І родюча злива
Щастям розіллється.

30.03.2016 р.



НА СЬОГОДНІ...

На сьогодні смерть відкладено.
Бог дав шанс ще побалдіти.
Мою долю хитру зраджено.
Час вкраду, щоб просто жити.

На сьогодні біль відімкнено,
Струм, що нервами пульсує.
Лампочку на сонечко замінено,
З вітром сміло помандрую.

Зараз суїцид відмінено,
Хоч і двері всі закриті.
БУДУ ЖИТИ! Все не здійснено...
Хочу побувать на Криті!

04.04.2016 р.



ЛИСТОК

Знов посміхнувся Бог
Веселкою у небі,
Розсіяв міста смог,
Дощем змив сум далєбі.

Туманом білим ліг,
Як пес, під ноги.
Зелений лист – в політ,
Бо дерево безноге.

Йому Бог дав життя –
Красиве і яскраве,
Та вітерець здаля
Повабив: «Там цікаво!».

І він покинув все –
Кохання і оселю.
Вдаль вітерець несе
Грайливий і веселий.

Та ось чому, листку,
На серці защеміло?
Бо він згадав оту,
Що так його любила.

Яка була із ним
Усе життя. Зів'яла.
У сонце, в дощ, у грім –
Не зрадила, кохала.

А лист любив її!
З зеленого став жовтий,
Вернутися схотів,
Та на дворі вже жовтень...

09.04.2016 р.



СЛОВА ДО ПІСНІ НА ПАРАФЕСТ

Ми різні – здібні та талановиті.
Уміємо співати, танцювати, жити.
Є серед нас комп'ютерники, програмісти,
І співаки, і вчителі, й артисти,
Фотографи, митці і депутати.
Не тільки просимо, а й можемо дати.
Майстри народні, видатні спортсмени.
Ми супервумени і супермени!

Приспів:

Хоч люди ми із інвалідністю,
Та живемо щоденно з гідністю.
Ми люди! В першу чергу люди!
А Парафест довів – ми є і будемо!

Хоч і обсіли болі нас й печалі,
Та живемо і боремось не за медалі.
Життя – не тільки мука, а і радість,
Ну а проблеми – це за нього вартість.
Ми живемо щодня разом із вами
І ходимо в кіно і ресторани,
У нас є сім'ї, діти і родини,
Так само любимо ми Україну!

Приспів



Ми допоможемо рідній батьківщині,
Бо сильні духом, і майбутнє в нас єдине,
Єдина мрія й нездоланна сила в людях.
Не хочемо ми жити в сірих буднях.
Ми будемо фестивалити, радіти.
Хай щиро посміхнуться сонцю діти.
Хай справи наші і таланти в світі
Допомагають усім людям жити!

Приспів

12.04.2016 р.



ПОСЛУХАЮ ДОЩ

Я замрійно послухаю дощ:
«Шепочи, не спиняйся».
Ти заклично розкажеш про щось,
Де бував, що дізнався...

Ти розкажеш мені про краї
Закоsmічно-далекі,
До яких не пливуть кораблі,
Лиш літають лелеки.

Ті краї чарівні, неземні –
Так далеко – так близько,
Бо вони за вікном, та мені
Недосяжні, хоч поруч...

19.06.2016 р.



ЩАСЛИВИЙ ВІРШ

Я напишу щасливого вірша
Всіх кольорів на світі,
Хоч за душею ні гроша –
Та я умію щастя відрізнити.

Бо щастя – це коли небес блакить
Птахи, не кулі, розсікають.
Мамонтенятко дріботить,
Слониху за хвоста тримає.

Бо щастя – це коли дрібниці пил.
Важливо те, що разом.
Разом нам вистачає сил
Здолати біди і образи.

Важливо те, коли щодня
Вода, хліб, сіль і спокій,
Кохання, злагода, твоя сім'я,
Здоров'я, мир, а не твій докір.

Важливо те, що є у нас –
Тепер, сьогодні, а не завтра.
Все по місцях розставить час,
І визначить, чия є правда.

Хотілось написати щасливого вірша.
Моглося більше, та не вийшло.
Коли видніється межа,
То розумієш: щастя дане звища.

20.06.2016 р.



РАХУЮ КРОКИ

Рахую кроки, ідучи на ешафот,
А сонця промінь ще живий.
Давно розгадано мій код,
Та серця стукіт вже німий.

Рахую кроки... День – то крок.
І ось дірою чорною стіна.
Бо Бог-палач натис курок,
Що аж від тиші йде луна.

Думки дзвенять, набатом б'ють.
Можливо, смикнеться рука?
Іще це не останній путь?
Іще станцюю гопака?

21.06.2016 р.



СЕРПЕНЬ

Срібний голос у повітрі.
Елегійно-ніжний дзвін.
Рясно небом поле квітне,
Позабувши часу плин.

Емпіричних знань замало,
Навіть все життя пройдеш,
Як волошки танцювали
В морі житньому без меж.

03.09.2016 р.



БЕЗНАДІЯ

Сьогодні є, а завтра – вже немає,
Бо безнадія у душі гуляє.
Сім'ї і синові вже не потрібна
Й любові милого не гідна.

Здоров'я зникло, а що далі буде?
Коли мій біль повсюди блудить,
Коли майбутнього не бачу
І я для світу нічого не значу.

04.09.2016 р.



НЕ ВБИВАЙ

Не вбивай знов, коханий, словами,
Ти надію мою не вбивай.
У ту віру, що поміж рядками,
У загублений втрачений рай.

У той рай, що з тобою творили,
З днів-секундочок ніжно сплели,
Та про щастя, що просто без міри
В спільній долі хотіли знайти.

Поєднали ми долі свої,
Пригадай, як у Божому храмі,
Слізьми з воску і рушниками,
Заплели у один два шляхи.

05.09.2016 р.



ЗИМА

Знову зима. Холодний, злючий вітер
Розвіює теплиночки останні.
Розсипались слова без літер,
Котрі як іній ляжуть на зимові грані.

Природа одягнула рукавички.
Периною із снігу землю вкрила.
Оголені дерева, ще без звички
Тремтять – зима їм шубки не пошила.

Безжальний сніг і голочки із криги
Пронизують наскрізь всю душу й тіло.
І горнуться до рук старенькі книги
У час, коли природа заніміла.

Пташина тихо стукає у шибку.
Самотньо їй серед сирої ночі.
Зима заволокає срібну нитку,
Щоб день сніжинками прострочить.

А пані Осінь вже завершила картину
Гаптовану пастельними нитками.
Бо грудень одягнув морозну пелерину
Й лягає снігом над озимими полями.

03.12.2016 р.



ЗАЙВІ МІЖСЛОВА

Ти любиш зайві міжслова,
А я люблю мовчати.
Слова, слова! Які дива!
Ти їх даруєш чатам.

Даруєш їм напівдумки
Свої, чужі – все рівно.
А погляд мій – то маячки,
Які ти гасиш гнівно.

Твоя любов – твоя душа,
Обплутана сітками,
А віртуальний кат, що без ножа,
Шматує все між нами.

Ти забуваєш дні, роки, віки,
Котрих було замало.
І тільки пам'ять залюбки
Мене пронизує, мов жало.

Ти любиш зайві міжслова,
В яких не видно суті.
Щодня комп'ютерні жнива
І ти в житті відсутній.

19.12.2016 р.



МОЛИТВА

Всесильний Боже, Мати Божа та Ісусе!
Єдині лікарі мої.
До Вас я слізно помолюся,
Захисники єдині на землі.

Вседобрий Боже, Мати Божа та Ісусе!
Ви знаєте мої гріхи.
До лику Божого горнуся,
Пошліть прощення на віки.

Всевишній Боже, Мати Божа та Ісусе!
Терпіння дайте для душі.
Випробувань я Ваших не боюся,
Хоч болі в тілі – як дощі.

Могутній Боже, Мати Божа та Ісусе!
Зціліть, прошу, допоможіть.
Я вірю Вам, до Вас молюся.
Свічі моєї не гасіть.

23.12.2016 р.



ПРОХАННЯ

Листи до Бога жовкнуть на деревах.
Чорнила висохли, зігнив папір.
Прохання, молені на нервах,
Зчитані асфальтом аж до дір.

Листи зелені – то людські прохання
До Бога ввись, та зачепились за гілки.
Ці меседжі – звичайні намагання
Почутим бути, щоб простив гріхи.

Мільярд листків розпустяться весною,
Так й не прорвавшись крізь гілки-гачки.
Бо тільки ті із вірою стійкою
Піднімуться до Бога, між зірки.

Листи-прохання змовкли і затерпли.
Донизу впали й тихо шепотять,
Ослабла віра і надія вмерла
В серцях, котрі не хочуть Бога знать.

03.01.2017 р.



НЕ ПОВИННА

Не сплю по ночах та й думку гадаю:
Чому ще жива? За що я страждаю?
Чому мені, Боже, ти долі не дав?
За що познущався? За що покарав?

Я знаю, що гріх це – та більше не можу,
Не можу страждати! І мучити, Боже!
Простіть мені рідні, прости мені, сина,
Та мабуть я жити вже більш не повинна.

22.01.2017 р.



РАЙ-ДУГА

Шлях до раю через рай-дугу.
Я по ній босоніж перейду.
Перейду, не збивши чистої роси.
Під ворота стану: «Боженько, впусти».
Хоч і тіло грішне, все одно –
Бо душа покаялась давно.
В тілі грішнім мається вона
І не знає, бідна, в чім її вина.
Забери до себе душеньку мою.
Ти почуй прохання. Я тебе молю.

23.01.2017 р.





Про автора

Вікторія Самчук – поетеса, член ради відокремленого підрозділу Всеукраїнської громадської організації людей з інвалідністю по зору «Генерація успішної дії» у Рівненській області, особа з інвалідністю ІА групи.

Народилася 9 січня 1977 року в м. Рівне. У 13 років через смерть мами захворіла на цукровий діабет, який у 27 років призвів до втрати зору та інвалідності І групи.

У 1993 році закінчила ЗОШ №26 м. Рівне. В цьому ж році вступила до Рівненського державного інституту культури (РДІК), який закінчила за фахом «бібліотекар-бібліограф». Працювала в Рівненській обласній бібліотеці для юнацтва та у бібліотеці Національного університету водного господарства та природокористування.

У 2000 році була однією з засновників Рівненської обласної асоціації «Діабетик».

В 2005 році після втрати зору вступила до Українського товариства сліпих. Активно приймала участь у громадському та творчому житті організації УТОС, відстоювала інтереси осіб з інвалідністю на місцевому та всеукраїнському рівні.

В 2007 році видала свою першу поетичну збірку «Каркаде». Друкувалася в літературних альманахах місцевого та всеукраїнського значення «Наше коло», «Погорина», «Маленький Парнас», поетичних збірниках «Берізка», «Поетичний рушник»,



«Зорі в темряві», журналах «Отражение», «Інва.Net», «Світло спілкування», а також у періодичній пресі: «Рівненська газета», «Рівне-ракурс», «Вільне слово», «Рівне експрес», «Рівне вечірнє», «Льонокомбінат», «Вісті Рівненщини».

У 2008 році стала членом Рівненського обласного осередку Всеукраїнської молодіжної організації інвалідів з вадами зору «Генерація успішної дії» (ВМГО «ГУД»). І в цьому ж році очолила комітет з питань культури і мистецтв цієї організації на всеукраїнському рівні. З 2010 року була заступником голови обласного осередку ВМГО «ГУД».

Неодноразово перемагала у конкурсах за номінацією «Авторська поезія» як на місцевому, так і на всеукраїнському рівні. Серед них: «Повір у себе», «Барви життя», «Маленький Парнас», «Червона калина», «Поетичний рушник» та інші.

У 2010 році відбувся концерт «Дотик світла» за творами В. Самчук, режисером концерту була сама Вікторія.

Займалася у народно-літературному об'єднанні «Поетарх» ПДМ м. Рівне, брала участь у концертах, приурочених визначним датам, та літературних вечорах, які відбувалися в нашому місті та області. Неодноразово приймала участь в теле- та радіопередачах на тему соціального захисту прав осіб з інвалідністю, а також творчого напрямку: «Вертикаль» РТБ, «Таке життя» РТБ, «Погорина» РТБ, «Один на один» РТБ; у відеосюжетах новин телеканалів: «Україна», «1+1», «Рівне-1», «Сфера-ТВ»,



«РТБ», «Ритм», радіопередачах «Турбота про людей», «Соціальний аспект», «Недільна світлиця», «Пряма мова». У 2012 р. долучилася до проекту Рівненської обласної універсальної наукової бібліотеки «Створення аудіоподкастів на сайті бібліотеки для слобозорих і незрячих людей» (за підтримки гранту голови Рівненської ОДА). На сайті бібліотеки (www.libr.rv.ua) можна послухати вірші поетеси у авторському виконанні.

В 2012 році відбувся творчий вечір поетеси в Рівненській обласній бібліотеці, перший з циклу «Невипадкові зустрічі», який започаткувала бібліотека, де будуть відбуватися зустрічі з людьми з особливими потребами, що досягли успіхів у житті.

17 жовтня 2014 року в приміщенні Національного музею Тараса Шевченка (м. Київ) Вікторія виборола перше місце в номінації «Проза» Всеукраїнського літературного конкурсу серед людей з інвалідністю по зору на кращий поетичний та прозовий твір українською мовою, присвячений 200-річчю від дня народження Тараса Шевченка. Переможців конкурсу нагороджувало почесне журі на чолі з генеральним директором Національного музею Тараса Шевченка, письменником, літературознавцем, лауреатом премії ім. Т. Шевченка Дмитром Стусом.

В 2014 році стала переможницею «Програми підтримки книговидання місцевих авторів та популяризації української книги в місті Рівному», за якою надрукована книжка «Тобі емоції справжні», яка у квітні 2017 року стала переможницею конкурсу



су «Краща книга Рівненщини – 2017» у номінації «Краща поетична збірка».

7 листопада 2014 року в читальному залі Центральної спеціалізованої бібліотеки для незрячих ім. М. Островського (м. Київ) відбулася презентація книжки «Тобі емоції справжні» у трьох форматах: плоскодрукованому, аудіокнижка у форматі мр3 та першої в Україні художньої аудіокнижки, зробленої в DAISY форматі з повним дотриманням авторських прав.

Вікторія була громадською діячкою, членом громадської ради при Рівненському міськвиконкомі, старалася допомагати і підтримувати таких людей, як вона сама, словом, порадою, бо нажалі з 2016 року вже сама не могла ні ходити, ні пересуватися на візку. У липні 2016 року у Вікторії відмовили нирки і її перевели на гемодіаліз, але вона не скорилася хворобі і надалі завжди була оптимістична і добра. Була стипендіаткою Рівненського міського голови двічі, але другий раз лише місяць отримувала заслужену стипендію.

29 січня 2017 року перестало битися серце цієї людини, Людини з великої літери.



ЗМІСТ

Розділ I.

Іронії життя

| | |
|--|----|
| Вікторія..... | 4 |
| Каркаде | 5 |
| Тес чай | 6 |
| Спориші..... | 7 |
| Загиблим на Майдані | 8 |
| Молитва | 9 |
| Мовна депресія | 10 |
| Українська політика | 11 |
| Маякнути..... | 12 |
| Я хочу жити без війни | 13 |
| Не геній | 14 |
| Храм душі | 15 |
| Весна..... | 16 |
| Колосок..... | 17 |
| Село..... | 18 |
| Червень..... | 19 |
| Жар | 20 |
| Літній дощ | 21 |
| Літо | 22 |
| Бабине літо..... | 23 |
| Осінній передзвін..... | 24 |
| Реверанс | 25 |
| Торкнутись | 26 |
| Сліпота..... | 27 |
| Доля-граната | 28 |
| Мрія | 29 |
| Людина з особливими потребами | 30 |
| Я – жінка!..... | 31 |
| Секс-машина | 32 |
| Вечірнє місто..... | 33 |
| Серце Києва..... | 34 |
| Хапаранда | 35 |

| | |
|---------------------------|----|
| Гітарист..... | 36 |
| Холодні голочки дощу | 37 |
| Хризантеми..... | 38 |
| Теперішня зима | 39 |
| Це не можливо | 40 |
| Найважливіше слово | 41 |
| Гобелени | 42 |
| Мамі..... | 43 |
| Мамине сонце | 44 |
| Терен..... | 45 |
| Батькове дитинство | 46 |
| Бабуся | 47 |
| Дідусь..... | 48 |
| Я родом з Рівного..... | 49 |
| Дні-зернинки | 50 |
| Здолаю все..... | 51 |
| Вітрила | 52 |

Розділ II.

Моя філософія

| | |
|---------------------------------|----|
| Якось увечері..... | 54 |
| Думки..... | 55 |
| Музі..... | 56 |
| Шепоче муза..... | 57 |
| Ранок поета | 58 |
| Цнотливий лист | 59 |
| Писати! | 60 |
| Вірші мої | 61 |
| Кожну дію маю виважити | 62 |
| Мелодія..... | 63 |
| Лікарі душі..... | 64 |
| Жінка | 65 |
| Хліб і вино | 66 |
| Тріщини в душі | 67 |
| Щастя | 68 |
| Протяги..... | 69 |



| | | | |
|------------------------------------|----|--|-----|
| Розірвана душа..... | 70 | Сніг | 103 |
| Ніч | 71 | Римований джаз | 104 |
| Болі | 72 | Соломинка..... | 105 |
| Блакить | 73 | Кара..... | 106 |
| Щоденник юності моєї ... | 74 | Срібні троянди | 107 |
| Пробачить могу все, окрім... .. | 75 | Моя душа | 108 |
| Потомлене листя..... | 76 | Червоною доріжкою | 109 |
| Оптиміст і песиміст | 77 | Крила | 110 |
| Блаженна самота..... | 78 | Є кохання..... | 111 |
| Непотрібний спокій..... | 79 | Аномалія..... | 112 |
| Душа..... | 80 | Сміється сонце краплями дощу | 113 |
| Різниця | 81 | Сказати, що кохала, я не могу | 114 |
| І знову дощ | 82 | Чому? | 115 |
| Ринок | 83 | Моя фантазія | 116 |
| Ефект плацебо..... | 84 | Пазли | 117 |
| Вірність і гідність..... | 85 | Ти | 118 |
| Слід по собі..... | 86 | | |

Розділ III.

Кольори кохання

| | |
|-------------------------------|-----|
| Кольори кохання..... | 88 |
| Душа муркоче..... | 89 |
| Любов без міри | 90 |
| Штори з дощу | 91 |
| Боюся | 92 |
| Вулкан..... | 93 |
| Промінчик сонця | 94 |
| Я – бомба! | 95 |
| Нехай | 96 |
| Весняна ніч..... | 97 |
| Осіньна ніч..... | 98 |
| Немає доступу | 99 |
| Поза зоною досяжності..... | 100 |
| Діалог..... | 101 |
| Осіньний цілунок | 102 |

Розділ IV.

Спробуй повернутися в дитинство

| | |
|-------------------------|-----|
| Зима-кондитерка..... | 120 |
| Весняні місяці | 121 |
| Сонячний зайчик | 122 |
| Жовті цяточки..... | 123 |
| Новорічний | 124 |
| Дві синички | 125 |
| Доба | 126 |
| Теплюсік | 127 |
| Гра | 128 |
| Сердитий грім | 129 |
| Хмаринка..... | 130 |
| Сонечко..... | 131 |
| Чим пахне хлібина | 132 |
| Найкращий друг..... | 134 |



Розділ V. Есеї

| | |
|----------------------------|-----|
| Галактика «Иць»..... | 136 |
| Дощ | 138 |
| Вона | 139 |
| Кіт «Магніт»..... | 141 |
| Поезія для мене – це... .. | 142 |
| Загублений | 143 |

Розділ VI.

Свічі моєї не гасить

| | |
|---|-----|
| Заграва над Сандзу рікою (Межа)..... | 146 |
| Справжня віра | 147 |
| Болюча жилка..... | 148 |
| Дим | 149 |
| Давай любити..... | 150 |
| Різдво Христа | 151 |
| Вірте, солдати!..... | 152 |
| Роса | 153 |
| Теорема «жінки-кішки»..... | 154 |
| Жасминове кохання | 156 |
| Скажене серце..... | 157 |
| Моєму Олесю..... | 158 |
| Забуті ноти | 159 |
| Правда про владу | 160 |
| Веселка | 162 |
| На дотик | 163 |
| Я хочу жити без війни! | 164 |
| Вернуся весною..... | 165 |
| «Кохання не може бути чистим...» | 166 |

| | |
|------------------------------------|-----|
| Під прицілом..... | 167 |
| Вулкан..... | 168 |
| Чудодій | 169 |
| Загнані звірі | 170 |
| Остання фаза..... | 171 |
| Дивна ніч | 172 |
| Альвеоли..... | 173 |
| Катастрофічно..... | 174 |
| Секунда..... | 175 |
| Віriamo у казку..... | 176 |
| Танець..... | 177 |
| Безсонна ніч | 178 |
| Приблуда | 179 |
| Андрогін | 180 |
| Птаха Зиз | 181 |
| Надворі | 182 |
| На сьогодні... .. | 183 |
| Листок..... | 184 |
| Слова до пісні на Парафест..... | 185 |
| Послухаю дощ | 187 |
| Щасливий вірш | 188 |
| Рахую кроки | 189 |
| Серпень..... | 190 |
| Безнадія..... | 191 |
| Не вбивай | 192 |
| Зима | 193 |
| Зайві міжслова | 194 |
| Молитва | 195 |
| Прохання | 196 |
| Не повинна..... | 197 |
| Рай-дуга..... | 198 |
| <i>Про автора</i> | 199 |

Літературно-художнє видання

Вікторія САМЧУК

СВІЧІ МОЄЇ НЕ ГАСІТЬ

Вибране

Редактор

Петро Поліщук

Художник

Ростислав Самчук

Упорядники

Тетяна Горбукова, Юлія Костюкевич

Технічний редактор

Віталій Власюк

Підписано до друку 20.06.2017 р. Формат 60х70 1/16.
Папір офсет. Гарнітура «PT Serif». Друк офсет.
Ум. друк. арк. 10,14. Наклад 200 пр. Зам. 48.
Видавництво «Волинські обереги».
33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97.
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.
Віддруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».